UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

14 ВЕРЕСНЯ
Число No 37
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLIV VOL. XLIV
SEPTEMBER 14, 1972

АРАБСЬКІ ТЕРОРИСТИ ВБИЛИ 11 ІЗРАЇЛЬСЬКИХ СПОРТОВЦІВ

17-денні 20-ті Олімпійські спортові змагання в німецькому місті Мюнхені пережили неабияку траґедію. Арабські терористи вбили 11 жидівських спортовців, що брали участь в Олімпійських змаганнях. Цей прикрий випадок спричинив чимало клопотів господарям Олімпійських змагань — західним німцям та викликав хвилю обурення в цілому світі, крім арабських країн.

Група арабських терористів, які прибули до Мюнхену літаком зі Скандинавії, закралися до Олімпійського села, де жили всі змагуни з цілого світу, продерлися крізь огорожу й дісталися до приміщення ізраїльських змагунів. Терористи хотіли захопити ізраїльських змагунів як закладників, але змагуни боронилися й в часі бою араби застрілили двох ізраїльських змагунів.

Після захоплення керівництво Олімпійських змагань та західно-німецький уряд почали переговори з терористами в справі звільнення захоплених ізраїльських змагунів. Західно-німецький уряд пропонував арабам грошовий окуп в такій сумі, якої зажадають терористи, згл. пропонував дати німецьких закладників на місце захоплених ізраїльських змагунів. Араби відкидали всі пропозиції, домагаючися лише перевозу ізраїльських закладників до Каїро, а, як умовину звільнення закладників, вони жадали звільнення 200 арабських терористів, що, засуджені ізраїльськими судами, сидять в ізраїльських в'язницях. Якщо вимоги терористів не будуть виповнені, вони загрозили вбивством усіх закладників.

Для ведення переговорів прибув до Мюнхену німецький канцлер В. Брандт, а Міжнародний олімпійський комітет перервав усі спортові змагання. Німецька поліція окружила сильним кордоном ціле Олімпійське село, а поблизу стояли чотири танки німецької армії.

Після довших переговорів, німці погодилися перевезти терористів та закладників на військове летовище, де ждав німецький пасажирський літак, що мав перевезти терористів та закладників до Каїро. Як терористи переходили з гелікоптера до літака, німецькі поліцисти почали стріляти до терористів й вбили трьох терористів. У міжчасі терористи зірвали бомбою гелікоптер та повбивали всіх 9 ізраїльських змагунів. В часі стрілянини згинув теж один німецький поліцист. Німецька поліція захопила трьох терористів, а трьох інших втікло й за ними пошукує німецька поліція.

В честь замордованих жидівських спортовців відбулася спеціяльна жалібна церемонія на Олімпійському стадіоні, в якій взяли участь понад 80,000 учасників Олімпіяди, після чого тіла постріляних ізраїльських закладників перевезено до Ізраїлю. Німці похоронили трьох вбитих терористів у невідомому місці в Німеччині.

Нерозважний вчинок арабських терористів осудили дуже гостро президент ЗДА Р. Ніксон, ґенеральний секретар ОН К. Вальдгайм, прем'єр Ізраїля Ґолда Меїр, яка назвала вчинок терористів „божевільним актом", а король Йорданії Гусейн це назвав „жалюгідним вчинком". Терористів осудили теж представники „Організації для визволення Палестини", які сказали, що вони „борються з Ізраїлем радше на полях боїв і є проти будь-якого терору".

Засудили вбивство ізраїльських спортовців теж представники багатьох інших держав, які сказали, що такий вчинок не причиняється для поладнання арабської справи мирним способом.

Ізраїльський прем'єр Голда Меїр висловила признання німецькому урядові та німецькій поліції за їхню поведінку в справі захоплення змагунів. Німецький уряд запропонував родинам вбитих ізраїльських змагунів допомогу.

Ізраїль бомбить табори терористів

У відплату за вбивство ізраїльських змагунів у Мюнхені ізраїльські бомбовики перевели ряд бомбових налетів на табори арабських терористів в Сирії та Ливані й скинули бомби, від яких згинуло понад 200 осіб. Сирійський та ливанський уряди обвинувачують Ізраїль, що в часі бомбових налетів вбито теж і цивільних людей, а не членів терористичних організацій, але ізраїльські летуни це заперечують.

Сирія та Ливан внесли скаргу до ОН на Ізраїль за бомбові налети на їхні території, але ледви, чи ОН зможе Ізраїлеві заборонити чинити дальші напади на табори терористів, як відплату за вбивство ізраїльських спортовців.

Обі держави підтягнули свої війська під кордони Ізраїля, сподіваючися дальших нападів Ізраїля. Також Ізраїльські вояки на кордонах Сирії та Ливану приготовані відбити можливий напад сирійських чи ливанських військ.

Положення на Близькому Сході дуже напружене й навіть якась дрібниця може викликати свіжу війну.

СССР знову накидається на Китай

Совєтська офіційна пресова аґенція ТАСС видала комунікат, в якому закидає комуністичному Китаєві, що він „злигується з капіталістичними країнами Заходу проти комуністичних країн східної Европи". Совєтська газета „Ізвєстія" заатакувала Пекін за те, що той завжди ще піддержує свої територіяльні домагання домагаючися ревізії договорів, на основі яких царська Росія дістала великі території в Азії.

Китайці теж не залишилися позаду й китайський дипломат в ОН відповів совєтським газетам, що „совєтський соціялістичний імперіялізм грає негідну ролю в південній Азії", стараючися нею заволодіти. Китайці тут мають на думці, що СССР допомагав Індії перемогти Пакістан та відірвати від Пакістану частину території, з якої утворено нову державу Банґладеш. Той сам дипломат сказав, що Москва „має мед на устах, але ніж за спиною" та що поводиться підступно в різних країнах Азії та Африки та на Близькому Сході.

Заглушують радіопередачі

Московські заглушувачі розпочали тепер заглушувати різномовні радіопередачі з Ізраїлю. Давніше в СССР заглушувано лиш передачі з ЗДА, а тепер, крім ізраїльських, в СССР заглушують ще радіопередачі з комуністичного Китаю та Альбанії. Ізраїльський уряд вирішив купити за пів мільйона долярів дуже сильну надавчу радіостанцію, яка зможе пробиватись через совєтські заглушувачі. З Ізраїлю передають для жидівського населення в СССР передачі мовами: жидівською, старожидівською та грузинською, бо в Грузії живе чимало жидів. В основі радіопередачі з Ізраїлю присвяченні стараннням совєтських жидів про виїзд до Ізраїлю. В радіопередачах подають огляди культурно-економічного та релігійного життя в Ізраїлі та листи жидів із СССР до Ізраїля, що хочуть туди виїхати з СССР.

На Кубі теж нелегко

Американські повітряні пірати, що примусили американські літаки завести їх на Кубу, нарікають на відносини на Кубі. Вони навіть готові повернутися до ЗДА та відповідати перед судом за захоплення літаків.

На Кубі живе тепер прибл. 150 повітряних піратів, головно американців. Вони живуть поблизу столиці Куби Гавани. Кожний з них дістає одяг, харч та 40 дол. місячно від кубинського уряду, але ніхто з них не може дістати добре платного заробітку. Всі колишні революціонери значно охолодили в своїх революційних поглядах й не хочуть нічого, лише можливости жити в якомусь спокійному американському містечку й ходити до добре платної праці. За те деякі із піратів готові навіть стануть перед американським судом й бути засудженими на 14 років тюрми.

Припинили справу проти совєтського шпигуна

Кілька місяців тому арештовано в Ню Иорку совєтського перекладача в ОН В. Маркелова за те, що він намагався дістати інформації про найновіший бойовий літак американської марки Ф-14 А. Його арештовано 15. лютого ц.р. враз із плянами згаданого літака й він сидів в американській тюрмі. Перед виїздом президента ЗДА Р. Ніксона до СССР 19 травня Меркулова звільнено за кавцією 100,000 дол. й він виїхав до СССР. Американське міністерство справедливости заявило, що кавція буде повернена совєтській місії при ОН, бо це „послужить найкраще інтересам національної і закордонної політики ЗДА". В поясненні сказано, що Меркулов був лиш звичайним перекладачем, а не дипломатом й тому його провину потрактовано лагідніше.

Засудили за погану якість

Совєтський суд засудив директора молочарні в Чуваші на схід від Москви на шість тижнів примусової праці з тим, що з його платні стягатимуть 15% для держави. Директора покарано за те, що його молочарня виробляла масло та інші молочні продукти лихої якості.

Величавий бенкет на пошану Владики-Ісповідника

ЕДМОНТОН ВШАНУВАВ ПРЕОСВ. ВАСИЛЯ (ВЕЛИЧКОВСЬКОГО)

ПРЕОСВ. ІСПОВІДНИК ВІРИ
Василь Величковський
фото: „Алберта студіо"

В п'ятницю, 8 вересня відбувся в залі готелю Шато Лякомб святочний бенкет на пошану Владики Ісповідника Василя (Величковського), що відвідав Едмонтон та Едмонтонську Єпархію. Бл. 350 осіб заповнили бенкетову залю готелю Шато Лякомб, де відбувався кенкет.

Бенкет вшанували своєю приявністю Преосв. Владика Кир Ніл, численні священики світські й чернечі, Сестри Служебниці, суддя Найвищого суду Алберти П. Грещук з дружиною, федеральні посли В. Скорейко та С. Папроцький, провінційні посли п-і К. Чічак, Ю. Козяк та заступник спікера Албертської леґіслятури В. Дячук, представники багатьох едмонтонських організацій та українське громадянство Едмонтону та околиці.

Владику Василя, що ввійшов на залю в товаристві Преосв. Кир Ніла та почесних гостей, привітали приявні рясними оплесками. Щиро зворушений Владика Василь, усміхаючися, дякував усім, киваючи рукою та кланяючися на всі боки.

Бенкет розпочато молитвою, що її проказав о. митрат М. Сопуляк. Після того виголосив привіт господар бенкету та голова Єпархіяльного комітету для влаштування бенкету д-р М. Снігурович. Привіт друкуємо окремо.

Після вечері складали привіти: провінційна посолка п-і К. Чічак від імені прем'єра Алберти П. Лоґіда, д-р Я. Онуферко, голова Централі українців католиків Едмонтонської єпархії від імені всіх українських католицьких організацій, адв. Я. Росляк ,голова едмонтонського відділу КУК від імені всіх громадських організацій Едмонтону та відділу КУК та о митрат М. Сопуляк від імені духовенства Едмонтонської єпархії. Після того відчитано письмові привіти.

З черги фінансовий секретар комітету інж. В. Кунда вручив Преосв. Василеві дар від приявних та від парафій, від парафіяльних та громадських організацій і поодиноких українців Едмонтону та околиці в сумі 3,800 дол. (Докладний звіт із пожертв надрукуємо в одному з чергових чисел „УВ").

Преосвящ. Владику Василя представив едмонтонський Владика Преосвящ. Кир Ніл, який згадав тернистий шлях Української Католицької Церкви, долю її Владик, священиків та вірних, які переносили й переносять терпіння й переслідування за вірність Українській Католицькій Церкві та українському народові, а з яких одним представником є Ісповідник віри Владика Василь (Величковвький), що його маємо шану вітати в Едмонтонській єпархії та на святочному бенкеті.

Помітно зворушений висловами признання й подяки, Впреосв. Владика Василь сказав, що він сам не заслужив на такі великі подяки й признання, які йому складали приявні, бо те, що він робив, робив не він, а Господь Бог, який його провадив, йому допомагав й дозволив йому дістатися у вільний світ. Подякував теж сердечно за миле прийняття, за дарунок та за сердечний прийом в Едмонтоні.

Коротке, щире й зворушливе слово Преосв. Василя приявні на бенкеті прийняли довготрівалими оплесками та повстанням з місць.

Піснею-молитвою „Боже, великий Творче всесильний!", що її відспівали всі учасники бенкету, закінчено це небуденне свято.

Після бенкету багато учасників підходили до Преосв. Василя, віталися з ним та розпитували про своїх рідних та знайомих в Україні та на засланні та про інші справи.

З нагоди бенкету комітет видав чепурно оформлену програму бенкету зі світлиною Преосв. Василя, його життєписом та привітами від установ та організацій.

Святочним бенкетом закінчив Преосв. Василь свої відвідини в Едмонтонській єпархії та в суботу, 9 вересня вранці відлетів до Ріджайни, Саск. на відвідини Саскатунської єпархії. Владику Ісповідника відпровадив на едмонтонське міжнародне летовище Преосв. Владика Кир Ніл, бажаючи йому щасливої дороги й успіху в дальших відвідинах канадських українських католицьких парафій та вірних.

Домагаються видачі українця

Совєтський уряд звернувся офіційно до англійського міністерства закордонних справ, домагаючися видачі Станіслава Петровського, який насправді називається Кирило Зварич, й живе тепер в місцевості Болтон в Англії. Петровському чи пак Зваричеві закидають совєтські власті, що він під час війни був поліцистом й „правою рукою" німецького керівника поліції Зіцлера, разом з яким мав знущатися та вбивати своїх односельчан у селі Заболотові на Волині. В совєтській ноті пишеться далі, що Зварич був членом ОУН, мав у організації псевдонім „Смітюха", служив німцям після втечі з СССР в 1939 р. й відтак повернувся в ними на Волинь, де допустився різних провин, знущаючися над українцями. Англійський уряд відповів, що „злочини вчинені давним-давно, а до того між СССР та Англією нема умови про взаємну видачу злочинців".

Про те все повідомила своїх читачів газета „Радянська Україна" з 26 серпня, яка широко розводиться над „злочинами" Зварича та обурюється на англійський уряд, який прийняв до себе українських націоналістів й їх захищає перед совєтськими напастями.

В тій самій статті „Радянська Україна" накинулася щей на католицького священика о. Дзьобу, який відслужив панахиду в соборі св. Михайла в Ковентрі по бл. п. Степанові Бандері.

Татари хотять вертатися на Крим

Понад 20,000 татарів, що їх за часів Сталіна депортовано з Криму в різні совєтські республіки в Малій Азії, звернулися тепер з петиціями до совєтського уряду та партії дозволити їм повернутися на їхні колишні землі в Криму. Татари пишуть, що їх дискримінується в СССР й далі, хоч 1967 р. совєтський уряд їх регабілітував. Сталін казав виселити татар з Криму за те, що вони мали співпрацювати з німецькими окупаційними властями.

В Казакстані, Узбецькій та Таджицькій республіках живе тепер бл. 300,000 татар, з яких бл. 2,000 родин дістали дозвіл повернутися на Крим.

В справі повороту татар на Крим звертався до совєтського уряду українець ґенерал Петро Григоренко, якого за те запроторили до шпиталю для умово хворих, де він перебуває й досі.

Короткі вістки

• **В найближчих** федеральних виборах, що в них братиме участь 13 мільйонів канадців, кожний канадський виборець заплатить на кошта переведення виборів 1.30 дол. Тут вчислені лише державні видатки на переведення виборів, видатки кандидатів покривають вони самі.

• **В Канаді побувала** делеґація для справ нафтового промислу з заступником міністра для справ пального та хімікалій, що, в товаристві канадських фахівців, відвідала канадські рафінерії нафти.

• **Після 24 років мистецтво** світу в гру в шахи перейшло з СССР до ЗДА. Американський шахіст Б. Фішер переміг совєтського шахіста Б. Спаського в шахових змаганнях, що відбулися в Рейкявік, Ісляндія.

• **На промислово-**торговельній виставі в столиці комуністичного Китаю Пекіні побувало 600 канадських купців, промисловців та журналістів. Китайці цікавилися різними канадськими виробами, як теж канадською расовою худобою, яку хочуть купувати для Китаю.

• **Розвідка** західно-европейських держав твердить, що в Єгипті залишилося, після відїзду совєтських військ, всього 50-100 совєтських військових спеціялістів.

• **Американські посли** та конґресмени стараються про підвишку платень для послів та сенаторів ЗДА з 42,500 до 50,000 дол. річно.

• **Дорадник американського** президента в справах закордонної політики Г. Кіссінджер побував три дні в Москві, де перевів розмови з совєтським прем'єром А. Косиґіном, секретарем партії Л. Брежнєвом та міністром закордонних справ А. Громиком. По дорозі до Москви Кіссінджер зустрівся в Західній Німеччині з канцлером В. Брандтом.

• **Італійська поліція** викинула з Італії 15 студентів, що походять з арабських країн: Йорданії та Ливану за порушення порядку, що обов'язує закордонних студентів у Італії. Студенти жили в містечку Перуджії, що є осередок арабських студентів, які студіюють в Італії.

• **В південно-**американському містечку Ля Єаз, Боловія, вибухла невідома хвороба в одному селі, яка проявляється дуже високою гарячкою. Від тої хвороби вмерло 30 дітей.

• **Американська урядова** комісія цін відкинула прохання фабрик автомобілів Дженерал Моторс та Форда на підвишку цін на автомобілі виробництва 1973 р. Ціни залишаться ті самі, що й за автомобілі 1972 р.

• **Американські летунські** лінії завели дуже докладну педевірку всіх валіз та навіть ручних жіночих торбинок, щоб перешкодити повітряним піратам вносити до літаків зброю чи бомби, якими вони відтак тероризують залогу літаків.

• **В Бразілії посуваються** в напрямі ЗДА великі групи отруйних бджіл. Їхні вжалення можуть викликати смерть людей або творин. Бджоли нападають на людей навіть з віддалі 100 ярдів від своїх гнізд. Вони посуваються щороку прибл. 200 миль на північ в напрямі ЗДА.

• **В Західній Німеччині** зреклися своїх становищ два федеральні міністри, які, крімі своєї платні, брали ще щорічно 10,000 дол. як правні дорадники великого книжкового видавництва.

• **В порті Сен Назар** у Франції грім ударив у грецький корабель для перевозу нафтової ропи „Принцеса Ірина". На 33.403 тонновому судні вибухла пожежа, якої не можна було погасити й судно пішло на дно.

• **Совєтський громадянин** жидівського походження В. Перльман поширює брошуру, в якій пише, що СССР хоче дістати від 80,000 жидів, що вибираються до Ізраїлю 250 мільйонів долярів окупу.

• **Як ЗДА замінували** пристані Північного В'єтнаму, в портах було кільканадцять совєтських суден. Тепер СССР забирає моряків із своїх суден літаками до СССР, бо виглядає, що північно-в'єтнамські порти не будуть скоро очищені з мін.

• **Комуністичний Китай** закупив у часі китайської торговельно-промислової вистави в Пекіні 42,600 тонн поташу із саскачеванських копалень.

• **Під час цьогорічної спеки** в багатьох містах СССР не ставало води. Уряд СССР заповів, що протягом найближчих п'яти років збільшать доставу води до міст на 45%.

• **500 жидів із 11 совєтських** міст звернулися до ОН з проханням інтервеніювати в совєтському уряді, щоб цей звільнив совєтських жидів, які хочуть їхати до Ізраїля, від плачення оплати за дозвіл на виїзд.

17 НЕДІЛЯ ПІСЛЯ ЗШЕСТЯ

24 вересня

ДРУГИЙ ЛИСТ ДО КОРИНТЯН: зач. 182

Брати ви є Церквою Бога живого, як сказав Бог: Поселюся в них і ходитиму і буду їм Богом, а вони будуть моїм народом. Для того вийдіть з-посеред них і відлучіться, говорить Господь, і не дотикайтеся нечистого. А я прийму вас, і буду вам Отцем, а ви будете мені синами і доньками, говорить Господь Вседержитель.

Маючи, отже, улюблені, такі обітниці, очищуймо себе від всякої скверні тіла й духа, виконуючи освячення в страху Божім.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 62

У той час пішов Ісус у сторони тирські й сидонські. І ось жінка-хананейка вийшла з тих околиць і благала його, кажучи: „Змилуйся надо мною, Господи, сину Давидів; мою дочку тяжко біс мучить". Він же не промовив до неї ні слова.

І приступили до нього його учні, прохали його, кажучи: „Відпусти її, бо кричить услід за нами".

А він у відповідь сказав: „Мене післано тільки до погиблих овець Ізраїля".

Та вона, наблизившись, припала йому до ніг і благала: „Господи, поможи".

Він же озвавшись, сказав: „Не годиться відняти хліба дітям і кинути щенятам". Та вона сказала: „Так Господи, але ж щенята їдять кришки, що падають зі стола їх господарів".

Тоді Ісус, відповідаючи їй, сказав: „О, жінко, велика твоя віра! Нехай станеться тобі, як хочеш". І з того часу видужала її дочка.

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

ЦЕРКВА СВ. ЙОСИФА

На північ від величавого собору Благовіщення стоїть теперішня латинська парафіяльна церква св. Йосифа. Згідно з традицією, тут мав стояти дім св. Йосифа та його столярська робітня. Чи справді тут була робітня св. Йосифа, годі певно сказати. Всі християнські пам'ятки в Назареті були кілька разів знищені до тла. В часі мусулманських переслідувань християн у Назареті вбито чимало й черців-францісканів, що дбали про християнські пам'ятні місця. Найгіршого знищення допустилися в Назареті в 1548 р. та в слідуючих роках араби, які знищили до тла все, що в якийнебудь спосіб пригадувало Христа та християнську віру. Вправді францісканє, які повернулися до Назарету в 1620 р., старалися відшукати християнські пам'ятки, але, після жорстокого знищення, годі було віднайти певних слідів давніх пам'яток. Тому черці-францісканє мусіли опиратися на традиції та легендах.

Може бути, що дім св. Йосифа чи його столярська робітня могли стояти деінде, як говорить традиція та легенди, але вони теж мають деяку основу й досі ніхто не знайшов інших місць, де стояли дім та робітня св. Йосифа. Зрештою воно не має аж такого великого значення, чи ці будинки стояли на місці, віддаленому кільканадцять чи кількадесять стіп від теперішньої будови, чи були на тому самому місці, але вони були в Назареті. бодай поблизу того місця, де сьогодні стоїть церква, або й на тому самому місці.

ЦЕРКВА СВ. ЙОСИФА ОБРУЧНИКА В НАЗАРЕТІ

Затишна місцевість в Галилеї Назарет була Богом призначена на те, щоб тут виростав і „зростав у любові до Бога і людей „Божий Син, який мав" привернути знову мир між Богом та людьми", як пророкував про Христа пророк Св. Йосиф та Божа Мати мали Ним піклуватися як Його земні батьки й тому спомин про дім св. Йосифа в'яжеться тісно з життям Ісуса в Назареті.

Тому то й всі відвідувачі церкви св. Йосифа входять до неї з побожним наставленням. Сама церква, збудована в 1914 р. звичайна латинська церква в романському стилі, із трьома навами та мальовилами-фресками на стіні з 1950 р., виглядає радше модерно й більшого враження не робить. Збудована вона на руїнах церкви хрестоносців з 12-го сторіччя. Ввічливий чернець-францісканин давав нашим прочанам потрібні пояснення й ми скоро оглянули церкву, в якій було чимало місцевих арабів та дещо прочан. Відтак ми зійшли 13-ма сходами в долину до підвалу, в якому є престіл із статуєю Пресв. Родини. Підвал є властиво печерою, в якій, згідно з легендою, мала жити Пресв. Родина. Посередині є досить великий камінь, що мав служити столом для Пресв. Родини. В камінній долівці є невеликі заглиблення, що мабуть служив за шпихлір для переховування харчових припасів. Дехто вважає ці заглиблення за давні гроби.

Оглядини церкви св. Йосифа не забрали нам багато часу й ми пустилися в дорогу до нашого готелю. Треба було знову пробиватися крізь юрбу продавців пам'яток, які держачи свій товар в руках, старалися заманити наших прочан та щось їм продати. Але я заповів заздалегідь, що ми відвідаємо по дорозі францісканську гостинницю „Каза Нова", де є велика крамниця з пам'ятками й де ціни є приступні й не треба торгуватися з продавцем за кожну дрібницю. Ми скоро перейшли рухливу вулицю й зайшли на подвір'я гарного модерного будинку францісканської гостинниці. „Каза Нова" в Назареті є найбільше й наймодерніша усіх францісканських гостинниць у Святій

ПРЕСТІЛ ПРЕСВ. РОДИНИ В ЦЕРКВІ СВ. ЙОСИФА ОБРУЧНИКА В НАЗАРЕТІ

Землі. До Назарету, поза Єрусалимом, приїздить найбільше прочан, бо звідси вони відвідують всі місця, де Христос голосив протягом свого трирічного публічного життя свою науку, як гору Тавор, Капернаум, гору Блаженств, Кану Галилейську ітд. Я був кілька разів передше в тій гостинниці й сподівався, що ми зможемо там замешкати в часі наших відвідин Назарету. Але якраз у тому часі була в Назареті велика група німецьких прочан та друга австрійських, які вповні зайняли всі кімнати гостинниці й оо. францісканє замовили для нас готель „Галилея". Та я хотів, щоб наші прочане бодай оглянули цю гостинницю, а до того щоб там закупили собі пам'ятки. Спонукувала мене до того ще одна причина, а саме господарем гостинниці „Каза Нова" в Назареті був мій і мого водія Джорджа приятель-головний захристіян собору Благовіщення. Він теж просив, щоб ми зайшли й купили в нього пам'яткові картки з Назарету й поштові марки й за мить його вже небуло видно з гурту наших прочан, які його обступили та купували в нього картки й поштові марки, бо то були перші картки, що їх прочане висилали зі Святої Землі своїм рідним. Я пішов з Джорджем до настоятеля „Каза Нова" оо. францісканина, з яким ми привиталися й який дуже жалів, що не міг нас примістити в „Каза Нова", але в готелі. Але — сказав він, — може то ще не послідна ваша проща, може другим разом в нас не буде так багато прочан, як тепер й ви зможете мешкати в нас. Нам було би дуже мило, щоб ви жили в нас, але, покищо, годі. Але якщо вам чогось потрібно, або ми можемо вам чимось допомогти, ми вам це дуже радо зробимо. А тепер покажіть вашим прочанам наші залі та крамницю, хай бодай мають поняття, як виглядає „Каза Нова" в Назареті. Ми попрощалися й пішли дальше в напрямі крамниці, куди вже мандрували й деякі наші прочане, що закупили потрібні картки й поштові марки.

В міжчасі мій кол. водій Джордж, який має великий сентимент для оо. францісканів (Джордж є римо-католик) і який тішиться великою пошаною в о. францісканів у всіх манастирях у Святій Землі, куди він своєю таксівкою привозить прочан, оповів мені історію про одного о. францісканина та кол. французького цісаря Наполеона Бонапарте. Коли Наполеон в часі свого походу до нинішнього Ізраїля, прибув до Назарету, зайшов до тодішньої гостинниці о. Францісканів, що стояла на тому місці, що й теперішня, стрінув свого товариша зі шкільної лавки, з яким у школі приятелював. Він дуже здивувався, як побачив, що його товариш, який був дуже здібним учнем, опинився в черців-францісканів, де був звичайним черцем-священиком. Наполеон запропонував йому, щоб він негайно їхав до Парижа й там буде іменований єпископом. На велике здивування Наполеона, скромний чернець відповів, що він хоче служити черцем ціле своє життя на тому місці, де Христос провів свої молодечі та дитячі роки. То для нього важніше, як бути єпископом навіть у Парижі. Він не заміняв би свого місця в Назареті навіть за королівську корону. Здивований Наполеон лише похитав головою, але не казав більше нічого й залишив свого товариша в Назареті служити Христові в місті, де Спаситель провів свої юні роки.

Я вже згадував, що оо. францісканє зробили дуже багато на протязі історії для збереження Святих Місць та пам'яток по Спасителеві. Й тому їх головний настоятель має титул „сторожа Святої Землі" й, як їде в урядову подорож по Святій Землі, то на його автомобілі повіває прапорець із папськими красками (біло-жовта) та т.зв. єрусалимським хрестом. Всі Святі Місця в Святій Землі, крім церкви помноження хлібів та монастиря Успення Божої Матері, над Генезаретським озером в Єрусалимі, є під опікою оо. францісканів. Вони мають теж у всіх важніших місцях гостинниці для прочан, що відвідують Святу Землю. Та мабуть найкращою й наймодернішою гостинницею є їхня гостинниця „Каза Нова" в Назареті, до якої ми якраз прийшли, щоб оглянути її бодай ззовні та купити деякі пам'ятки, які тут значно дешевші, як у вуличних продавців, чи в крамницях що їх тут скрізь повно.

Слід ще завважити, що оо. францісканє мають в монастирях у Святій Землі черців з різних країн світу, які говорять різними мовами. Найбільше там італійців та еспанців, але є й чехи, словаки, французи, англійці, американці, німці, поляки ітд. Вправді всі вони майже говорять теж по англійськи, бо то мова, що нею найбільше послуговуються в Святій Землі, але для багатьох прочан, які тої мови не знають, дуже мило стрінути священиків чи братчиків-францісканів, з якими можуть порозумітися на рідній мові. Того не можна сказати, на жаль, про грецьких черців, які є в Святій Землі та, які, поза грецькою мовою, за малими винятками, іншої мови не знають і з якими нелегко порозумітися на іншій мові.

ШПИХЛІР В ПІДВАЛІ ЦЕРКВИ СВ. ЙОСИФА.

Уряд Уругваю

ПЕРЕСЛІДУЄ СВОЇХ ГРОМАДЯН

Представники американських протестантів, що відвідали недавно Уругвай, твердять, що уряд Уругваю, під претекстом боротьби з противниками режиму, переслідує й гнобить усіх своїх громадян.

МОЛИТВА БОЖОГО СЛУГИ АНДРІЯ ЗА БОЖУ МУДРІСТЬ

„БОЖЕ, ДАЙ МЕНІ МУДРІСТЬ ЧЕСНОТИ НАДІЇ"

о. Микола ДЯДЬО

Дивно, що багато людей не прикладає належних старань, щоб дістатися до неба. Правда, що всі ми маємо велике бажання бути щасливими й то вже навіть у цьому, туземному житті. Ми всі ждемо дуже нетерпеливо наших вакацій й заздалегідь робимо пляни, куди маємо виїхати, щоб відірватися від нашої щоденної праці та мати троха вільного часу для себе самих. Ми працюємо щоб заробити на хату та хатне урядження, бо то нам приносить теж радість й ми почуваємо себе щасливими. В часі хвороби ми шукаємо способу, щоб себе вилікувати, бо то робить нас теж щасливими.

Але, як ми порівнаємо з тими нашими бажаннями, наші думки про небо, то завважимо, що вони нас так не захоплюють, як наші думки про вакації. Нас думка про небо чомусь не впроваджує в радісну дрож.

Може бути, що одною з причин, чому ми так байдуже ставимося до небесних радощів, є та обставина, що передше, заки підемо до неба, мусимо вмерти. Майже всіх нас перед смертю ще жде терпіння та хвороба. И саме думка про ці передсмертні терпіння та саму смерть не дає нам сили ні охоти піднести очі, вище, понад терпіння та смерть та подивитися на те, що нас жде відтак. Терпіння та смерть то неначе бруд на вікні, що затемнює наш погляд на чудовий світ, що простягнувся ген далеко поза нашим теперішнім мізерним мешканням.

Страх перед смертю — природна річ

Нам зовсім не приносить стиду те, що ми корчимося й трясемося на згадку про смерть. Господь Бог нас сотворив із таким наставленням до смерти. Якщоб смерть була приємною та приманчивою, ми може не турбувалися належно нашим здоров'ям та життям. Ми може виставляли би себе надто легко на фізичні небезпеки. Наша нехіть, чи навіть відраза до смерті є вбудована в наш організм неначе машинерія, що нею Господь Бог забезпечує нас, щоб ми прожили так довго, як він нам призначив. Коротко кажучи, страх перед смертю то є інстинкт самозбереження.

Та всетаки, хоч в нас є неприхильне наставлення до смерті, здається, що небо повинно би бути для нас більше приманчивим, як воно насправді є. Небо й не буде для нас приманчивим, хиба, що ми примусимо наш розум, якось „обійти" прикру примару смерті й роздумувати частіше над приманчивою будучністю, якою буде наше життя в небі.

Річ ясна, що в цьому, туземному житті ми не зрозуміємо чим і яким є небо. Велич і краса небесного щастя переходить так далеко всі людські уявлення, що навіть Господь Бог не може дати нашому обмеженому розумові бодай приблизного поняття про те, що Він приготовив для нас. Адже сказано в св. Письмі, що „людське око не бачило, ні вухо не чуло, навіть чоловікові через думку не перейшло, що Господь приготовив для тих, що його люблять".

Якщо б ми хотіли знайти якийсь клич, що ним ми могли б заохочувати людей, щоб думали про небо та старалися до нього дістатися, то мабуть треба би говорити лиш щось такого: „Небо то щось, що його треба пережити, бо в світі немає слів, щоб можна належно описати його красу".

Здається, що мати могла би легше пояснити п'ятирічній дитині, на чому полягає подружнє щастя, ніж наш обмежений розум міг би поняти, чим і яким є небесне щастя.

Ми не є аж такі наївні, щоб уявляти собі небо як гарний, спокійний парк, де ми можемо безжурно посидіти на лавочці й погуторити з нашими батьками, родиною чи приятелями, а в міжчасі біля нас може перейти Господь Бог й з усмішкою кивне на нас головою, мовляв: „О я тебе знаю. Насолоджуйся далі своїм щастям!"

Певно, що ніхто з нас так не думає про небо. Але чи ми коли бодай пробуємо старатися збагнути, хочби невиразно, як то буде, якщо нас захопить у свій вир безконечна Божа любов, якщо зникне наша земна перешкода, що нею є наше тіло? Чи ми коли намагаємося зрозуміти, чи хочби відчути, як ми будемо почуватися, якщо ми запалаємо любов'ю до Бога, як побачимо Його віч-на-віч таким, як Він є, тобто безмежно гідним усякої любови?

Чи то було чергове чудо в Люрд?

Д-р С. Манн, що працює в дитячому шпиталі в Блекпуль в Шотляндії приложив рентгенівську світлину під світло довго приглядався образові й вкінці зі здивуванням і повільно промовив: „Ракові нарости зникнули; чи то нове чудесне уздоровлення? Як лікар, я можу лиш сказати, що цього уздоровлення не можу ніяк пояснити з медичної точки".

Д-р Манн, протестант, що працює в Люрді й провірює наглі уздоровлення, оповідає про Франціску Бирнс із Денніставн у Шотляндії таке:

Коли Франціска мала один рік, почала з кожним днем тратити вагу. Її мати принесла дитину до домашнього лікаря, який ствердив недугу нирок. „Треба усунути хвору нирку" — було рішення лікаря.

На операційному столі побачили лікарі страшну річ: На нирках і на других органах близько нирок поширився пістряк (рак). Операція не помоглаб і не врятувала б Франціску.

„До двох літ дитина буде марніти, потім сліпнути а, відтак мусить померти" — сказав лікар. І так сталося, як лікар предсказав. По двох літах почала Франціска повільно вмирати.

Тепер почала думати про поміч для дитини рідна мама. Вона поїхала з нею до славної французької місцевості Люрд, де Божа Мати з'явилася в 1858 р. дівчині Бернадетті Субіру. З того часу сотки тисяч прочан їхали і їдуть до Люрду і там шукають полегші для тіла і душі, а многі стають здоровими, хоч лікарі вже тратили надію на їхнє виздоровлення.

Туди повезла п-і Бирнс свою доню. Але 30 лікарів, що стало перебувають у Люрді й їхній президент д-р Альфонс Олівієрі, сказали, що для Франціски немає ратунку.

Медсестри занялися плачучою дівчинкою, купали її два рази денно в чудесному джерелі, а по ночах мама дитини охолоджувала її чоло і ціле тіло холодними рушниками. А терпляча дитина в горячці говорила: „Мамо, проси любого Бога, щоб мене уздоровив".

Після повороту до Глясґов дитину мусіли лишити в шпиталі. Але по двох днях закликав лікар маму дитини до шпиталю. Тут вона побачила, що Франціска сиділа просто в ліжку й їла помаранчу. Вона почувалася добре. За кілька днів зникли опухи очей, а по тижневі Франціска пішла до дому.

З того часу минуло три роки. Знаки хвороби рака зовсім зникли. Лікарі в Люрді ще раз оглянули Франціску й ствердили те саме. Д-р Олівієрі має тепер одне завдання: відослати звіт про чудесне уздоровлення до Папи.

А д-р Стюарт, оглядаючи ренгенівську знимку, продовжає: „Я позволив п-і Бирнс їхати до Люрду, щоб її потішити й дати їй надію. Для Франціски не було найменшої надії. А тепер ми стоїмо перед загадкою."

Мала Франціска хвалиться перед родичами, що вона краще лазить по деревах ніж багато хлопців. „Я не пам'ятаю, коли я була хвора, але я знаю, що я була. І тоді мене мама взяла на вакації до Франції."

(За німецьким журналом: „Бунте ілюстрірте").

Можете купити молитовник

„ГОСПОДИ, ДО ТЕБЕ ВОЗНОШУ ДУШУ МОЮ"

За благословенням верховного архиєпископа Його Блаженства Йосифа появився молитовник, виданий у Римі, на доброму папері, 900 сторінок друку. На зміст складаються: різного роду молитви, в тому багато молитов Божого слуги митрополита Андрія, тексти св. Ліургії св. Івана Золотоустого, Вечірні та Утрені (незмінні частини), тропарі й кондаки, Молебні й Акафисти тощо. Ціна 7 долярів.

Хто бажає набути цей молитовник, виданий згідно з постановою синоду владик Української Католицької Церкви, хай пише, долучивши 24 центи на оплату поштової пересилки, на адресу:

Rev. W. Tarnawsky, 11301 - 96 Str., Edmonton 18, Alberta

УКРАЇНСЬКИЙ ПОХОРОННИЙ ЗАКЛАД

★ найнижча ціна найкраща обслуга

ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО НАС З ДОВІР'ЯМ ★

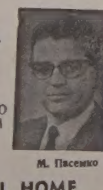

М. Панилик — управителі — М. Пасенко

PARK DALE FUNERAL HOME

ST. PAUL — PHONE 645-3902 — ELK POINT — RADWAY

ПЕТРО ШЕЛЕСТ В УКРАЇНІ: ПЕРСОНА НОН ҐРАТА

Борис ЛЕВИЦЬКИЙ:

В 1970 р. відбулася в Україні незвичайно відкрита дискусія серед природознавців, в якій син Петра Шелеста, Віталій, виконував провідну ролю. Трудно уявити собі, щоб така дискусія могла відбутись без дозволу Шелеста-батька. Адже науковці вимагали, м.і., кращої комунікації між собою і з закордоном, критикували систему освіти, умови в університетах республіки та в інститутах АН УРСР, вимагали більше перекладів закордонних фахових видань на українську мову.

Шелест напевно не був прихильником русифікації України. Він же ж апелював до населення шанувати українську мову і послуговуватись нею; сам завжди говорив по українськи. Варто пригадати що на 5 з'їзді Спілки письменників України (листопад 1965) Шелест закликав любити і плекати українську мову: «Треба бережливо, з повагою ставитися до нашої рідної, чудової української мови. Це наш скарб, наша спадщина, яку кожний з нас і в першу чергу ви, письменники, повинні берегти і розвивати». На цю цитату Шелеста покликувались часто інтеліґенція і молодь.

Можна навести ще багато прикладів на те, що Шелест заступався за розрядження національних напружень в Україні, що він був проти ідеологічного цькування за «національні ухили» (це виявилось виразно під час акції проти роману О. Гончара «Собор», бо, очевидно, під впливом Шелеста припинено напади).

Але Шелестові не вдалося з неможливого зробити можливе. Під кінець 60-х років Київ став, як Москва і Ленінград, важливим центром опозиції. Від січня 1970 р. почав виходити самвидавний журнал «Український вісник». Щораз бурхливіше зростав рух на поширення прав республіки і проти русифікації. Є багато доказів на те, що радянське керівництво, зокрема органи безпеки спостерігали розвиток в Україні з великим затурбованням. Відповідальним за те вони робили керівництво КПУ. Це показалось вже на XXIV з'їзді КПУ в березні 1971 р., коли деякі функціонери висловлювали критичні завваження, напр., перший секретар Дніпропетровської области О. Ф. Ватченко. Він говорив: «Товаришам, які відають ідеологічними питаннями в Центральному Комітеті КП України, очевидно, треба глибше, принциповіше і більш критично аналізувати стан ідейно-виховної роботи в творчих організаціях, значно поліпшити добір для них керівних кадрів, посилити партійну контроль за їх діяльністю».

Варто пригадати, що в Дніпропетровську дискусія довкола роману О. Гончара «Собор» була особливо гостра і супроводилась арештами та всілякими позасудовими репресіями.

Ватченкова критика ідеологічного апарату не повинна заслонювати факту, що за всю діяльність ЦК КПУ відповідав передусім Шелест. До речі, Ватченко був єдиним речником у дискусії від імени апарату КПУ на травневому пленумі ЦК КПРС, коли припечатано долю Шелеста.

На початку 1972 року КҐБ провів широку акцію проти «інакшедумаючих» в Україні; від січня до кінця квітня арештовано коло 200 осіб, у тому числі Івана Дзюбу. Акція КҐБ проти «дисидентів» становить наявний доказ і показ повного провалу Шелеста в національній політиці. Його спроба захистити деякі ділянки перед твердим курсом — не за для лібералізації, а якраз на те, щоб зберегти і посилити в цілому твердий курс — була цілком безуспішною. Тільки на такому тлі можна зрозуміти постанову верховного радянського керівництва: Шелест в Україні — персона нон ґрата.

Наступником Шелеста на становищі першого секретаря ЦК КПУ став дотеперішній голова Ради міністрів УРСР В. В. Щербицький. Невідомо чим конкретно буде займатись Шелест у Москві, але всі в Україні знають, що він пішов туди на заслання. Це є одночасно перестогою для його наступника: слухати в усьому Москву і служити їй вірно, без жадних ухилів, без жадних національних акцентів.

1

КРИЗА ВЕРХІВКИ В КИЄВІ

Наступником В. В. Щербицького на пості голови Ради міністрів УРСР призначено дотеперішнього голову президії Верховної ради УРСР О. П. Ляшка. Така перестановка підтверджує, що відкликання Шелеста з України прийшло і для партійної централі в Києві несподівано. Дуже рідко трапляється, щоб функціонера з такого репрезентативного становища, як «президент республіки», переставляли на становище голови уряду. В випадку Ляшка ця заміна ще дивніша, бож він щойно в червні 1969 р., після смерти Д. С. Коротченка (7 квітня 1969), став головою президії Верховної ради УРСР. Спостерігачі внутрішньо-політичного розвитку в Україні вже тоді стверджували деякі труднощі з призначенням наступника Коротченка. До правил гри в Радянському Союзі належить, що на становище голови президії Верховної ради республік (також СРСР) завжди призначають популярну та авторитетну особу. Кромі цього — що дуже важливе — «батько республіки» має бути літньою особою. Коли на цей пост прийшов Ляшко, то він був і маловідомою особою і йому було лише 54 роки.

Олександер Павлович Ляшко (нар. 1915, член партії з 1942) досі ніколи не працював в урядових установах. Він був партійним апаратчиком з особливим досвідом у ділянці партійного керівництва промисловістю. Політичну кар'єру почав у промислових центрах України — Краматорську і передусім Донецьку. За Хрущова він став головою Бюра для промисловости при ЦК КПУ і з того часу працював виключно в київській партійній централі. Перед призначенням його головою президії Верховної ради УРСР він був другим секретарем ЦК КПУ.

На питання чому якраз Ляшка призначено наступником Щербицького, можна легко відповісти: в нинішньому керівництві КПУ він є єдиним досить добре відомим функціонером в Україні. Вражає, що під час останньої сесії Верховної ради УРСР (8—9 червня) не обрано наступника Ляшка на пост голови президії Верховної ради. Це яскраво показує кризу верхівки, якій бракує особистостей, і то в другій щодо величини та значення радянській республіці.

2

ПОЛІТБЮРО ЦК КП УКРАЇНИ

Нинішнє Політбюро було обране на XXIV з'їзді КПУ в березні 1971 і складалось з 10 членів і 5 кандидатів. Натепер скількість членів зменшилась до 8. Перша персональна зміна (якої західна преса не відмітила) прийшла під кінець березня ц.р., коли звільнено з членів Політбюра, а також з посту першого заступника голови Ради міністрів УРСР Миколу Олександровича Соболя, з уваги на вік. Але така причина звільнення неправдоподібна, оскільки Соболь (нар. 1910) ще не осягнув пенсійного віку.

Соболь зробив кар'єру в Харкові. Є виразні показники на те, що його протеґував Микола Підгорний. За Хрущова він став з 1958 р. головою раднаргоспу Харківського економічного району, а з 1960 р. головою Українського раднаргоспу.

Не маємо конкретних даних про те, чому Соболь мусів відійти, але можна прийняти, що причиною була різниця поглядів із Щербицьким. Соболь не був партійним апаратчиком і весь час працював в апараті Ради міністрів УРСР; наприкінці був першим заступником В. Щербицького.

Шелест є другим відкликаним членом Політбюра.

Під час пленуму ЦК КПУ в травні ц.р. не підвищено жадного кандидата на члена Політбюра. Можна мислити, що зменшена скількість членів Політбюра покищо залишиться. Із 8 членів Політбюра «стару ґвардію» репрезентує тільки 66-літній Никифор Тимофійович Кальченко. Після смерти Сталіна він належав до «трьох К», відповідальних за політичний розвиток в Україні: А. І. Кириченко, найважливіший з них, відійшов у забуття; Д. С. Коротченко помер 1969 р.; Н. Т. Кальченко працював довгі роки на різних посадах у сільському господарстві і його дотепер вважають фахівцем у керівництві цієї ділянки. Він є вправді першим заступником голови Ради міністрів УРСР, але править радше за «репрезентативну» постать. В київській партійній централі щодо сільсько-господарських проблем має напевно більший голос Іван Кіндратович Лутак (53 роки), другий секретар і член Політбюра.

Інші чотири члени Політбюра — В. І. Дехтярів (нар. 1920), О. А. Титаренко (нар. 1915), Г. І. Ващенко (нар. 1920) і А. Ф. Ватченко (нар. 1914) — належать уже до молодшої ґенерації. Вправді деякі з них наполегливо старалися здобути популярність, але не досягли в тому більшого успіху.

Під час останньої сесії Верховної ради УРСР обрано Михайла Уляновича Білого наступником А. Є. Корнійчука (помер 14. 5. 1972) на пості голови Верховної ради УРСР. Білий є ректором Київського державного університету, кандидатом ЦК КПУ і головою української філії Товариства дружби СРСР—Канада.

Треба ще згадати Григорія Івановича Ващенка, якого призначено наступником Соболя на пості першого заступника голови Ради міністрів УРСР. Ващенко — партійний функціонер у ділянці керівництва промисловістю. Він депутат і голова комісії для промисловості Верховної ради СРСР.

Криза керівництва в Радянській Україні має передусім значення для самої республіки. Але ця криза є симптоматичною для ситуації керівництва в цілому Радянському Союзі. Стара ґенерація партійних керівників, вихована ще в сталінській школі, старалася всіляко маніпулювати, щоб доріст не став для неї конкуренцією або навіть небезпекою. Вислідом такої процедури була орієнтація на пересічних, або в найкращому випадку на таких функціонерів, які визначились лише в якійсь спеціяльній ділянці (напр,. Ващенко), але які не мають формату та досвіду на становища загального політичного значення.

Розглядаючи останні пересунення в керівництві УРСР під таким кутом, можна зробити висновок, що в найближчих роках прийде подібна криза в обсаді партійних централь в інших республіках, а також в Політбюрі ЦК КПРС.

У Радянському Союзі прийде ще багато ускладнень та глибоких зрушень у зв'язку зі зміною ґенерації на керівних посадах. Цей процес перемін уже почався.

BAYDALA DRUGS

- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —

"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ВИНАЙМАЄМО
НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛЮ
на родинні і громадські імпрези

Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах.

Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)
12726 — 119 стріт. Телефон: 455-4906 або 454-1177

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.
Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.
Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.
Висилаємо крім пачок бандсролькі з нашого товару. М. Лаврин

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

Фестиваль пісні й танку в Югославії

(мд) Український нарід розкинений по цілому світі. З усіх усюдів доходять до нас чутки, що нарід живе, що себе проявляє якоюсь формою діяльності. І то не лиш ті громади українців, що живуть у вільному світі, але й там, де нераз стараються замкнути уста волі й придавити життя народу.

Чуємо про українські школи на еміграції, з'їзди, видані книжки, збудовані церкви, університет, народні доми й безліч іншого, що вказує на життя і живучість українського народу в різних країнах світу.

Ось матірна земля-Україна взялась досліджувати бувальщину України. Засланці на східні і північні райони Московії, дорожать українською мовою, хоч не мають власних шкіл, хоч там хочуть змішати їх в один „совєтський" котел.

І в сателітних комуністичних державах українці знаходять способи, щоб проявити своє життя. В Польщі працює окреме товариство, яке організує українців, надає радіоавдиції, опікується рідними українськими школами, видає газету. Подібно діється в Чехо-Словаччині, хоч там словаки стараються „проковтнути" тисячі закарпатських українців. Незавмерло українське життя і в Югославії, де вже дев'яте покоління українців не забуло, хто вони й стараються показати собі, сусідам і світові, що вони живуть і хочуть жити.

Як в інших країнах, так і тут наші брати виявляють себе в шкільництві, співочих і танцювальних змаганнях, у видаванні газети в писанні й видаванні книжок з покликом на минувшу славу України.

Ось в Руському Керестурі, як і минулими роками відбувалося змагання аматорських гуртків за найкращий аматорський театр. Участь брали Новий Сад, Руський Керестур, Петровці й запрошені гості інших народів Югославії.

Крім старших, в ці змагання включилася й молодь-керестурські і петровські школярі зі своїми виставами. На закінчення фестивалю виринула думка оформити бодай один пів-професійний театр, бо показалося, що вистави мають сталих глядачів, що будуть піддержувати театр.

В днях 1 і 2-го липня, вже 11-тий раз, відбувся фестиваль культури югославських русинів-українців в Руському Керестурі. То молодеча імпреза, що звичайно відбувається на відкритій сцені. Через дощ вона відбулася цього року в залі Дому культури. Глядачів було так багато, що не всі змогли увійти до залі. У фестивалі брали участь лише найкращі виконавці. Брали участь діти з Керестура, Коцура, Вербасу, Дюрдьова, Орахова, Шіду, Бачинців, Бикичу, Нового Саду, Принявора і гості з Толмину зі Словенії.

Діти співали, грали, танцювали через три години. Учасників було понад 500.

Того самого дня відсвятковано 25-річчя дитячого часопису „Пионирска Заградка", яка в 2000 примірників видається для румунсько-українських дітей вже такий довгий час.

Газетка має понад 400 дітей співробітників і понад сто старших громадян.

З тієї ж нагоди було відкрито виставку рисунків і малюнків графіка Михайла Писанюка. Він передусім ілюстратор дитячих книжок і досьогодні зілюстрував їх понад 1000.

Того самого дня в музею влаштовано „Виставку писаного і друкованого слова". Там були документи (найстарші) із часів першого поселення, писані рукою і переписи різних церковних книжок. Друга частина то були друковані книжки. та видання „Руського Слова".

Увечері відбулося змагання співаків народніх пісень і нових композиторів; крім цього виступали танцюристи із різних наших сіл і міст.

Другого дня перед полуднем відбувся „мітінг поезії і озбильної музики". Знова при великій участі молоді. Допущено лиш 13 найкращих, що рецитували свої вірші. В перервах пописувалися молоді музиканти на різних інструментах.

У вечері була „Естрада братства". Участь брали в ній не лиш українці, але й інші народи Югославії, щоб зазначити „дружбу народів". Мотто вечера було: „У братерстві і спільноті наша сила".

Так то цілорічні приготування показали українську культуру-кришталь, щоб його всі бачили, щоб світив перед очима тих, що свою культуру люблять, цінять, плекають і нею дорожать.

На жаль, як каже звідомлення, цього року нікого не пустили із Пряшівщини, а ансамбль, що мав приїхати з України, в останній час відмовився.

Через ці 11 років ще ні раз організаторам не вдалося гостити наших братів з Польщі.

На фестивалю побували (приватно) студентки з Торонта й кілька осіб з західної Европи.

З Пряшівщини не пустили, з України відмовилися (чи їм сказали відмовитися) з Польщі не вдалося спровадити, мабуть тому, щоб українці не єдналися, не скріплювали себе морально.

Та то не поможе. Народ про себе знає, своїм дорожить, своє любить і свого досягне.

—o—

Українські радіопередачі в Польщі

Крім газети „Наше слово" українці, що проживають у Польщі мають можність діставати інформації про життя українців в Польщі й про різні, дозволені, вісті про життя українців в Україні і в світі, також з радіо-передач, що їх в Ольштинщині надають українською мовою, пів години щотижня.

Передачі висилають ультракороткими филями і треба мати спеціяльний радіоприймач, щоб могти слухати. Припускають, що їх слухає около 150 тисяч людей.

Радіопередачі може й краще, як часопис. Передачу можна слухати і ніхто не знає про те, тоді, коли передплачувати часопис може „комусь" не подобатися. Тому це добре, що так є. Багато українців себе через ті передачі „віднайшли" набрали віри в себе й духово відчули єдність з рештою українців.

Українська пісня завжди була тим чинником, тим „євшан зіллям", що не давав українцеві на чужині забути про те хто він. І тому в жодній передачі 8-15 хвилин призначені на українську пісню. На жаль, кажуть, що хоч український нарід має коло 130 тисяч зібраних пісень, то з їх популяризацією у нас не все гаразд. Решта часу присвячено на вістки про життя українців у Польщі та інших комуністичних країнах, як теж українців-комуністів у вільному світі. Радієві передачі в Ольштині ведутся вже 15 років.

—o—

КОМЕНТАРІ

СКІЛЬКИ ПЛАТЯТЬ КАНАДЦІ ЗА ДВОМОВНІСТЬ?

Журналіст Р. Джексон надрукував у щоденнику „Галіфакс-Кронік-Гералд" статтю, в якій показує, що канадці платять 115 мільйонів долярів річно на утримання офіційної двомовности в Канаді.

Як відомо, відповідно до рекомендацій королівської комісії для справ двомовности та двокультурности, федеральний уряд розпорядився провадити усе федеральне урядування в двох мовах: англійській та французькій. Те доручення переводять в життя не лише в тих провінціях, де живуть французи, але й там, де французів небагато. М. ін. навіть в Едмонтоні введені курси французької мови для урядників федеральних бюр, які виявили бажання тої мови вчитися. Після успішного закінчення курсу, учасники курсів дістали підвишку заробітної платні, хоч вони у своїй праці французькою мовою зовсім не користуються. Один з урядників іміграційного бюра, який закінчив курс французької мови, заявив, що йому знання французької мови потрібне найбільше раз на рік, хоч він постійно зустрічає імігрантів, що прибувають до Едмонтону з різних країн, бо йому часто доводиться переводити контролю пашпортів та інших подорожних документів на едмонтонському летовищі.

Крім атлянтійських провінцій, Оттави, деяких французьких поселень у степових провінціях та Квебеку, у всіх інших частинах Канади справа двомовности є тільки одною з програм федерального уряду. Може бути, що для канадців англомовних провінцій, зустріч з двома офіційними мовами починається й кінчається в крамницях, де вони купують пачки мила чи харчів, написи яких подані обома, англійською та французькою, мовами. Для декого це може виглядати дрібницею, але в Квебеку в цілому ряді великих крамниць дійшло до судових справ за те, що в них продавалося м'ясо в коробках з написами лише в англійській мові.

Проте кожний канадець має справу з двомовністю в іншій формі, бо всі міністерства, їхні агенції та відділи коштують йому поверх 115 мільйонів долярів щорічно. Ці гроші йдуть із гаманця кожного оподаткованого канадця. Згідно з обчисленнями Джексона, сума 115 мільйонів долярів, що її уряд Канади подає як видаток на двомовність, неповна, бо деякі витрати на двомовність уряд заховав між іншими витратами.

Згадані 115 мільйонів долярів були виплачені тільки міністерством державного секретаря („секретари оф стейт"); з яких 90 мільйонів долярів в формі дотацій („ґрент-ів") видано різним установам, організаціям та провінціям на плекання двомовности.

10 мільйонів долярів виплачено на перевишкіл федеральних урядників у самій Оттаві. На бюро перекладів у Оттаві виплачено 15 мільйонів долярів. Але до цих 1-ти мільйонів треба б було ще додати всі спізнення, неточності та невигоди, що випливають із обов'язку перекладів кожної справи, що виходить із федеральних міністерств на французьку чи англійську мови. А виходить цих справ дуже багато, якщо візьмемо до уваги всі закони, звіти, пресові комунікати, звіти з дебат в парляменті та сенаті, різні брошури, періодичні видання, бюджет та всі кошториси. Вся ця маса комунікації переходить через бюро перекладів, де її перекладають на одну чи другу мову. Минулого року треба було перекласти 135 мільйонів слів. Якщо візьмемо суму 15 мільйонів долярів, призначену на переклади, то виходить що переклад дев'яти слів з англійської мови на французьку чи навпаки коштує один доляр. Але, якщо обчислити вартість перекладів на основі виданих на двомовність 115 мільйонів долярів, то тоді переклад тільки одного слова з англійської на французьку мову коштує майже цілого доляра. Інакше й не може бути, бо в Оттаві все дороге, а зокрема перекладачі, яких є багато.

Бюро перекладів має в самій централі 60 перекладачів, а до того ще кожне міністерство має прибл. 15 своїх власних, тобто разом 750 постійно працюючих перекладачів. До того ще інших 200 перекладачів кличуть до праці в разі швидкої потреби, або коли постійні перекладачі не можуть подолати навали перекладацької праці.

До того кожне міністерство має своє мале центральне бюро перекладів, де перекладачі спеціялізуються в перекладі технічних термінів даного міністерства. Спеціяльність є конечна, бо кожний вправний перекладач мусить денно перекласти пересічно 5,000 слів із дебат у парляменті чи сенаті, де часто вживаються технічні терміни, як наприклад у справах міністерства енергії та копалень, або в бюрі дослідів міністерства оборони ітд. Якщо приходить до важких технічних термінів, то перекладач зможе перекласти найбільше 1,000 слів денно.

А все це необхідне, бо офіційний закон про двомовність вимагає, щоб кожний урядовий документ, що виходить з бюр федерального уряду, був публікований одночасно в обох офіційних мовах. А пере-

(закінчення в 3-тій колонці)

Скільки канадці платять . . .

(закінчення ред. статті)

клади не лише коштують багато, але ще й затримують різні справи. Коли парляментарна комісія для перевірки публічних видатків запитала генерального авдитора М. Гендерсона, чому його звіт спізнився на два місяці, він відповів, що комісія повинна запитати бюро перекладів, яке спізнилося з перекладом його звіту на французьку мову.

Як видно з цього короткого огляду, справа двомовности — дещо більша, як звичайний напис у двох мовах на коробці мила чи харчових продуктів. Вже тепер на впроваджування закону про двомовність оподатковані канадці платять 115 мільйонів долярів річно. А це тільки початок впровадження закону двомовности у публічне життя Канади. У майбутньому кошти двомовности будуть певно ще більші.

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

Український католицький тижневик ◈ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◈ Видає Спілка «Українські Вісті».

Published every Thursday in Edmonton ◈ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◈ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.

UKRAINIAN NEWS
10967 - St., Edmonton, Alta. T5H 2M8

Second class mail, registration number 1035.

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

ЦЬОГОРІЧНЕ БУДІВНИЦТВО В ЕДМОНТОНІ

мейор Айвор Дент

Як мешканці міста Едмонтону, ми повинні постійно цікавитися, як поступає будова нових будинків у Едмонтоні. Тому, погляньмо на дозволи на будову будинків, що їх виставлено до цього часу в 1972 р. й порівнаймо їх з минулими роками. Такі порівнання вказують не лише досить точно, в якому напрямі поступає розвиток міста, але теж подають нам деякі, в яких дільницях міста будуються нові будинки.

В минулому році ми закінчили 1971 рік видачею найбільшого досі числа дозволів на будову, що охоплювали будову будинків на загальну суму двіста сорок двох мільйонів долярів. Є дуже сумнівним, чи цей рекордовий рік на будови можна буде перегнати, або бодай дорівнати йому в 1972 р. Принайменше так представлялася справа перед п'яти місяцями, а опирається це припущення на двох основах. Перше було те, що два вищі уряди, а зокрема провінційний уряд, будуть зменшувати видатки на будівництво. А друге є те, що число невинаймлених мешкань у апартаментах зростає. Обчислюють, що в місті Едмонтоні є прибл. 15% апартаментів невинайнятих, що вказує, на те, що ми вже дійшли до того ступня, що задоволяємо запотребування на мешкання.

Пригляньмося цифрам за минулих п'ять місяців і подивімся, як вони виглядають у порівнанні з минулим роком. До цього часу було далеко менше будов на площі Албертського університету, а видатки нашого інженерського відділу на будови були менші в порівнанні з минулим роком, приблизно на пів мільйона. Всежтаки, без уваги на те, вартість дозволів на будову, виданих в часі від січня до червня цього року, перейшла на приблизно вісім мільйонів рекордове число дозволів на будову за той сам час минулого року. До того часу було видано дозволів на будову на суму сімдесять вісім мільйонів долярів, в порівнанні до сімдесять мільйонів долярів у тому самому часі минулого року.

Будова житлових домів, що, до минулого року, стояла далеко позаду більших будівельних проектів, є тепер знову на першому місці. Але, притому завважується дещо цікавого. А саме число житлових домів є в цьому році менше на два тисячі, але вартість в долярах в порівнанні з п'яти місяцями минулого року, яка сягала тридцять-п'ять мільйонів долярів, є вища на десять мільйонів долярів. Це вказує, що в цьому році є в будові великі житлові апартменти або дорожчі житлові доми.

Промислові будинки в цьому року становлять майже вдвоє стільки, що в минулому році в тому самому часі. Сімнадцять і пів мільйона в порівнанні до дев'ять і пів мільйона в минулому році.

Тому, що дозволи на будову є з одним показників економічної стійкості, я хотів би знову звернути увагу на деяку більшу будівельну діяльність, що проявляється в цьому місті, частина якої матиме вплив на зріст нашої економіки та дасть зайняття для людей не лиш на цей рік, але для багато років, що прийдуть. Недавно відкрито офіційно великий осередок крамниць, що його збудовано в північно-східній частині Едмонтону коштом двадцять двох мільйонів долярів. Це є осередок крамниць Лондондеррі, в якому приміщені крамниці трьох великих компаній: Ітона, Гадсон Бей та Вулко. Вони всі три об'єдналися й збудували при 66-ій вулиці та 136-ому авеню, перший в Канаді двоповерховий закритий перехід (пасаж). То є теж перший осередок крамниць де три великі загальні крамниці мають своє приміщення.

Мабуть одною із найбільших купецьких та промислових будов, що будуть побудовані в 70-их роках в Едмонтоні, є будова уряджень, яку переводить компанія Імпіріял Ойл лтд. коштом двіста мільйонів долярів. Цей багатомільйоновий додаток до існуючих рафінерійних уряджень буде центральним осередком для продажу багатьох продуктів Імпіріял Ойл для прерійних провінцій. Нова побудова збільшить потужність едмонтонської рафінерії, досі найбільшої в Західній Канаді, із 32,000 бочок газоліни денно до 140,000 бочок. На побудову нових будинків треба буде три роки часу та 2,000 робітників у часі переводження найважнішої частини будови. 75-80% уряджения та матеріялів для цеї рафінерії буде закуплено в Канаді.

На наших очах збурено давний будинок суду, який зробив місце для нового 50-мільйонового комплексу будинків, які будують спільно Вудвардс, Окслеа Інвестмент та Банк Торонто Доміньйон. Ця будова дасть Едмонтонові один з найбільших в Канаді бизнесових та крамничних осередків у центрі міста.

Ви певно завважили, що компанія Вестерн Інтернейшенел Готелс із Сієтл та дві едмонтонські фірми заповіли, що вони незабаром зачнуть будову готелю коштом шіснадцять мільйонів долярів на місці давного поштового будинку. Дальшою більшою будовою є запляновано розбудова будинку „Едмонтон Джорнал" коштом 2.4 мільйонів долярів.

Наш міський відділ інженерії та транспорту виплатить цього року прибл. шість мільйонів долярів на сім більших проєктів побудови доріг. В цих проєктах є включена побудова мосту ім. Дж. Мекдоналда. Понад мільйон долярів буде виплачено на проєкт сполуки Беверлі з головними шляхами. А саме за ці гроші буде збудовано, покрито піском та цементом й засіяно траву на новій дорозі, що злучить вулицю Форт Трейл при 134 вул. з новим провінційним шляхом ч. 15. Скорий шлях Капіляно буде уліпшений після побудови переїзду на 72-ій вулиці. Ми збудуємо теж новий міст на Вайтмуд крік при 45-ому авеню та переїзд на полудневому кінці мосту Гай Левел, а кромі того ми видамо прибл. чверть мільйона долярів на вступні студії над коштами побудови нового мосту на 105-ій вулиці.

Тут вичислені лиш деякі більші проєкти будов, що цього року або вже є в стадії будови або лише в стадії плянування. Те все означає в додатку нове зайняття та заробіток для багатьох сотень людей. Це є одночасно показником про цвитаючої економіки. То означає далі додатковий прибуток із податку та багато інших користей для мешканців Едмонтону в цілому. То є одночасно показником росту та добробуту міста Едмонтону.

Ivor Dent

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

НАШІ ПРИВИЧКИ

В. ГАВРИШ

В нашій свободолюбній Канаді знайшли другу батьківщину, добрий заробіток і спокійне життя люде з різних країн світу. Всі вони достосувалися менше-більше до канадського способу життя, до тутешних звичаїв та тутешнього оточення, але всі вони залишили в собі й частину звичаїв та привичок, що були в їхній батьківщині, з якими вони там зрослися й яких нелегко позбутися. До таких належать й наші українські поселенці в Канаді, які теж зберігають свої питомі звичаї та різні привички, привезені з рідного краю та яких по їхніх звичаях та часто ще й мові можна пізнати, з якого закутка України вони походять родом. Про одного такого українського поселення, що прибув до Канади вже після недавної війни, я хочу написати. Щоб легше було мені писати, я називатиму його Іваном, хоч він називається інакше.

Між нашими українцями є так багато Іванів, що тим іменем найлегше послугуватися. А відтак згадаю ще й про деяких давних поселенців із Східної України, які мали таку саму привичку, як Іван.

Мій Іван, про якого я пишу, походить родом з Волині, де він народився в тому часі, коли Волинь належала ще до Росії. В тих часах по школах вчили російської мови й Іван мабуть зі школи, призвичаївся вживати деяких російських слів, що залишилося в нього й досі, а до того привик собі деколи „ухнути", тобто затягнути російської пісні... Іван виростав у своєму тихому волинському селі, залюбки співав, бо мав гарний голос і його товариші, а й старші люде радо слухали його пісень.

Після першої світової війни Волинь опинилася під Польщею, а відтак в 1939 р. Волинь прилучили до СССР. Вибухла німецько-советська війна й Івана забрали до советської армії. Іван був досить здібний і дослужився ступня підстаршини в советській армії. Я навіть бачив у Івана його світлину з часів війни, як, він під кінець другої світової війни, брав участь у „визволенні" Чехословаччини. На світлині Іван представлений серед інших советських вояків на американському „джіп-і". Але видно, що Іванові не дуже сподобалася советська армія, бо він з неї втік, десь заховався в Чехословаччині, відтак перебрався до Німеччини й звідти дістався до Канади. Спровадила його до Канади його родина, а я навіть допомагав виробити йому документи потрібні на приїзд до Канади.

Іван приїхав до Едмонтону, включився в тутешні українські організації й навіть записався до хору. Але в хорі він довго не побув, бо мав звичай під час співу, на російський лад „ухкати" тобто затягати. До того він завжди співав за високо, то в хорі занадто вражало й він хор покинув. Але Іван одружився, має діти є добрим парафіянином української парафії в Едмонтоні й живе примірно, але привичка „ухкання", що її має багато українців зі східних земель, що колись належали до Росії, в нього залишалася й досі й він того ніколи не позбудеться. То вже його спеціяльна прикмета.

Коли я дивлюся на Івана, то мені пригадуються інші українці зі східних українських земель, які приїхали до Канади ще перед першою світовою війною, коли ті землі належали до Росії. В той час будовано залізницю до Принс Руперт, де було чимало гір, які треба було розбивати динамітом. Гірські скелі стягано мулами туди, де були заглиблення, а відтак робітники лопатами то вирівнували, а відтак клали дерев'яні пороги та залізні рейки. В той час, як я туди прийшов на працю, робітники вже працювали на захід від Джеспер. Там скрізь при дорозі були невеликі станиці (ми жартом їх називали „залізничими станціями"), на яких працювали групи робітників того самого національного походження. Їх завданням було брати до розбиття частину гори, розбити її аж до рівня залізниці, а на то вже клали пороги й рейки й частина

(закінчення на 5 стор.)

75-річчя української католицької парафії

В СТАР, АЛБЕРТА

(Закінчення)

При кінці лютого 1900 р. довідались наші поселенці в Едні, що о. Іван Заклинський з ЗДА пошукує місця. Вони зараз його запросили до себе. Він приїхав 20 липня 1900 р. і 5-го серпня при великім числі парафіян посвятив нову церкву, **першу** українську церкву в Канаді. Історик М. Г. Марунчак називає її: **„перша велика українська церква в Канаді".** Замешкав він у домі Федора Мельника, зараз через дорогу від церкви. Взявся щиро до праці, виїздив і в околицю організувати наші церковні громади, посвячував цвинтарі та виконував інші душпастирські обов'язки.

В той час почався спір за церкву й вона стояла замкнена. Обі сторони мали свої богослуження знову в хатах поселенців, а в час погоди то на подвір'ї. Зneохочений спором за церкву о. І. Заклинський перенісся до Манітоби 1901 р. Весною 1902 р. приїхав до Една-Стар візитатор, присланий з Львова Божим Слугою митрополитом А. Шептицьким ЧСВВ, о. Василь Жолдак. Приїхав у Страстний Тиждень 1902 р. і в хаті Павла Пасемка сповідав людей, а на подвір'ї ставлено поспошно каплицю з дощок. На Великдень о. Жолдак уже правив в каплиці, гарно прибраній вінками, образами й з новим кивотом на вівтарі, який спроваджено з краю. Пізною осінню 1902 р. повернувся о. Жолдак зі Львова, але вже з трьома о. Василіянами та чотирьома Сестрами Служебницями.

9-го листопада відвідав Едну о. Пл. Філяс ЧСВВ, настоятель місії з Мондеру, на початку грудня передав духовну опіку над парафією в Една о. Строцькому, який замешкав у Ів. Данчука. Доїздили також інші оо. Василіяни з Мондеру. Українці католики постановили поставити нову свою церкву. Микола Тичковський подарував на 2 своїх фармах 2 площі: на церкву і на цвинтар, і 1909 р. приступили люди до будови. Коли приїхав відвідати цю витривалу й геройську громаду сам митрополит Андрей Шептицький, що був у Канаді 1910 р., то будова ще не була викінчена; він лиш посвятив хрест на баню. Тепер богослуження відбувались постійно у Миколи Тичковського, а будовою кермував новий духовний провідник парафії пок. о. Н. Крижановський з Мондеру. Він переводив збірки на нову будову й по сусідніх церквах та місійних станицях. В хаті Тичковського стрічали парафіяни великого митрополита, який перед ними виливав усю любов свого батьківського серця для них. Другу свою церкву присвятили парафіяни Воскресенню Христовому. Її викінчено 1911 р., а посвятив її перший наш єпископ у Канаді, Преосв. Кир Никита Будка, як відвідав парафію 1913 р. Обслугували стало оо. Василіяни з Мондеру. Та з невідомої причини ця друга гарна й розмальована вже церква згоріла в ніч під Страсний Четвер 1922 р. З церкви лишилась купа попелу й бляхи. В попелі віднайшов Юрій Мельник лише емальйові образки Ісуса Христа, Матері Божої і чотирьох евангелистів та дві мосяжні клямри з напрестольної евангелії. Її вложено в оправу і вони стоять тепер на тетраподі нової третьої церкви, замість образа. Заховався я і хрест з бані, благословленний 1910 р. митрополитом Шептицьким; приміщено його при вході на стіні церкви.

Завзяті парафіяни не піддались у цім горю-нещасті. Вони розпочали збирати гроші на будову вже **третьої** церкви, яка стоїть сьогодні. Гроші за асекурації вистарчали лише на початок. Ст. Мальований, син Миколи, 1924 р. зорганізував аматорський гурток (головою гуртка був Касіян Летавський). Артисти-аматори вивчили п'єсу „Пібралися", і з нею об'їхали всі довколишні місцевості. Люди поспішили з щедрими датками, парафіяни доложили багато від себе й 1926 р. почали будову, під керівництвом Л. Чехпіти. Цю церкву будували вже на вільнім місці при цвинтарі на фармі Тичковського, чверть милі на північ від погорілої церкви. Присвятили її Успенню Преч. Діви Марії. Будову викінчено 1927 р., а 1930 р. розмалював її П. Липинський. Посвятив її 1931 р. в час архиерейських відвідин сл. п. Кир Василій Ладика ЧСВВ, у сам храмовий празник Успення. Церкву обслугували дальші різні оо. Василіяни з Мондеру. Тут відправив свою першу Службу Божу пок. о. В. Скублений ЧСВВ 9-го жовтня 1938 р. 1941 р. була знову єпископська візитація.

Року 1949 прийшов на пароха о. В. Чопей, єпархіяльний священик. Він відправив першу свою Службу Божу як новий парох 28 серпня 1949 р. Але ще перед тим рік, бо 11-го липня відвідав нашу церкву і парафію Преосв. Кир Ніл (Саварин) ЧСВВ, що тоді став нашим Ординарієм-Владикою в Едмонтоні на Алберту й Брит. Колюмбію. Після о. В. Чопея душпастирював у нас старенький о. Петро Іванець.

Церковний дім почали будувати з боку цвинтаря 19го червня 1940 р. Також поставлено дзвіницю з боку церкви й куплено дзвін 1949 р., найбільше жертвами Мих. Вінцентайла.

З парафії вийшли два священики весиліяни: о. Василь Скублений, що 1940 р. помер у Римі в часі своїх студій, і о. Б. Мальований, що теж студіював у Римі, а першу Службу Божу відправив у нашій церкві 16-го липня 1961 р.

До Згромадження Сестер Служебниць вступили і ще живуть Сестри: Сузанна і Василія з Старків, Теофанія з Мальованих і Таїда з Летавських та Вероніка, Марія і Тереса з Мельників (уже всі покійні).

1970 року продовжено церкву при вході на яких 20 стіп і додано гарний ганок зі сходами.

До звіту треба ще додати, що за о. митрополичого радника В. Чопея посвячено новий дзвін. За його душпастирювання мистець І. Кейван виготовив мистецьку таблицю в шістдесять річчя існування парафії з короткою історією церкви. Цю таблицю приміщено в церкві.

В березні 1954 р. о. митрат В. Лаба мав у парафії місію, після якої, на пам'ятку Марійського року поставлено біля церкви місійний хрест.

Споміж парафіян треба згадати п. К. Летавського та п. Гр. Мальованого, що в їх домах перебували священики, що приїздили на Стар з душпастирською обслугою й знаходили в їхніх домах гостинне приміщення та щире прийняття.

Доказ успішности монреальської конференції

Як повідомляють з організаційного комітету, який влаштував монреальську конференцію „Майбутність канадських українців у Квебеку" 9-11 червня ц.р., прем'єр-міністер Канади П'єр Е. Трюдо особисто відгукнувся на основні тези тієї конференції. Ці тези з'ясовано в рекомендаціях конференції, в основі яких була доповідь ред. Р. Рахманного. В особистому листі до ред. Р. Рахманного, з датою 15-го серпня 1972, пан Трюдо пише:

„Я саме тепер мав можливість прочитати вашу доповідь п.н. „Всеканадські перспективи на 1975 і опісля: Єдність шляхом різноманітности", яку ви виголосили 10 червня.

Ваш вдумливий і вмілий підхід до цього важливого питання справив на мене глибоке враження і я радий, що цю доповідь доведено до мого відома.

з дружнім привітом —

П. Е. Трюдо".

При цій нагоді варто зазначити, що згадана доповідь являє собою обширний есей, на виголошення якого треба одної години часу. Поскільки голова канадського уряду вважав доцільним ознайомитися особисто з текстом доповіді ,то це ще один доказ успішности української монреальської конференції в питанні мультикультуралізму.

„З програмою, доповідями і рекомендаціями тієї конференції ознайомилися численні парламентарії, федеральні та провінціяльні державні діячі. Їхні листи та відгуки англомовної, франкомовної та української преси були прихильні до цього загально-українського зусилля", — пояснює проф. О. Павлів, який був програмним референтом конференції.

Керівник монреальської конференції Б. Шулякевич інформує нас, що матеріяли конференції повинні незабаром появитися книжковим виданням у трьох мовах. **К.Р.П.**

✧ **Американські компанії** мали в 1950 р. 3.6 мільярдів долярів інвестованих в Канаді, а в 1971 р. 24 мільярди долярів. Найбільше, бо 76% інвестицій було в середниках транспорту.

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
206 McLeod Bldg. — 424-9645
10128 - 100 St., Edmonton

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

ОРБІТ
ОРБІТ Co.
10219 - 97 вулиця, ЕДМОНТОН 15, АЛТА
Висилаємо всілякі посилки з нашого великого складу товарів, який маємо найкращий, а в Україні найбільш придатний. Пересилка триває 6 тижнів.

АСЕКУРУЄМО

Авта, будинки, хатні речі бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), моргеджові довги, рівнож асекурації: життева хворобова, від випадку та шпитальна.
10% знижки на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)
Cwikilewycz Insurance Agency
10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

KATHY & ED'S ROOFING
Переробляємо та направляємо дахи
ДАЄМО КЕДРОВІ ҐОНТИ ТА ПОКРИВАЄМО ДАХИ НА ҐЕРЕДЖАХ
Для кого ми вже раз працювали, той кликатиме нас постійно
—— ОЦІНКИ та ІНФОРМАЦІЇ ДАРОМ ——
Найнижчі ЦІНИ в Едмонтоні
ТЕЛЕФОНУЙТЕ до нас в кожній порі дня
Тел.: 454-5966

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ
Кошториси даром
З ФАБРИКИ ДО ВАС
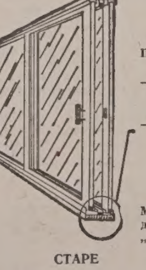
Похиле підвіконня включує:
— вінилеву щілину (не допускає морозу)
— система для пересування ніколи не справляє клопоту
Ми можемо прикрасити Ваш дім цими чудовими дверми „Суприм" до патіо
СТАРЕ НОВЕ
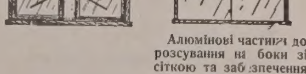
Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею
СТАРЕ НОВЕ
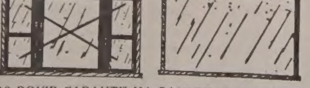
10 РОКІВ ГАРАНТІЇ НА ЗАМКНЕНІ ЧАСТИНИ
Професійна інсталяція
SUPREME WINDOWS LTD
429-0833, Evenings 475-2597 9654 - 106A Ave.

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

(закінчення з стор. 4.)

залізниці була готова. Між тими групами, що там працювали й мали свої станиці, були шведи, норвежці, росіяне, китайці, поляки та інші.

Наші українці з київщини мали свою станицю між норвежцями та шведами. Вечорами, як прийдуть робітники з праці, помиються повечеряють, а тоді сідають й співають. Співали шведи, співали норвежці, але таки найголосніше співали наші хлопці з київщини, бо вони мали чудові голоси. Але співали досить високо, що чути було, ген далеко по лісах. А до того все затягали якихось російських пісень і „ухкали". Деякі з тих пісень я знав, деяких не знав, деякі можна би повторити, а деяких й повторити годі, бо їх у ніякому приличному товаристві не співають. Але робітникам на залізниці можна було все співати й вони співали, що хотіли. І наші київські робітники співали своїми гарними, високими голосами, що аж луна йшла по лісах та горах. Деколи співали надто різко, що й других вражало.

Я тоді був там теж, але я не працював на залізниці, бо мене заставили варити їжу для робітників. Я колись варив у дома, як моя мама померла, то троха нав чився варити, а зрештою для робітників не була велика штука варити, бо харчів було досить і добрі, то кожний міг би бути кухарем. Я найчастіше варив пироги, бо робітникам то найкраще смакувало. Я звичайно варив пироги з картоплі, до якої додавав острого сира, а відтак засмажував цибулю з солоною в як полив тим пироги, то хлопці заїдали мої пироги, аж за вухами тріщало. Але то лиш така заввага на боці.

В той час працював там Михайло Желінко. Я з ним жив добре, ми часто тусторили й росказували собі різні історії. А раз він мені оповів історію про наших київських робітників. Одної неділі небо було вкрите хмарами, які, здавалося, по висли аж до самої землі. В такий день, як співається, то голос несеться долиною дуже далеко, бо хмари не пускають його вгору. В неділю пополудні люди добре виспалися, смачно пообідали тай не мали що робити. Тоді сідали на дворі й починали співати. Так було й тої неділі. Шведи й норвежці розпочали свій легенький концерт досить тихим співом. За ними зачали концерт і наші київські українці. Їх чомусь всі називали росіянами, хоч між ними росіян не було зовсім. Але то мабуть тому, що вони походили з тодішної Росії, то їх й називали росіянами.

Наші киевляне зачали, як звичайно, співати повними голосами й високим тоном. А співали чогось у весь час ту саму пісню „Росіє, росіє!" Один із шведів, що були в сусідстві, здивувався, попав у лють й кинувся з сокирою між київських українців. Але другі шведи, як побачили це, побігли за ним, злапали й зв'язали його, бо інакше не могли його здержати. А він зовсім ошалів. З його уст текла піна, він увесь час кричав й погрожував, що всіх „росіян", тобто київських українців, повбиває. Всім стало ясно що він зійшов з ума.

Не було іншої ради, лиш треба було його завезти до шпиталю до Принс Джордж що був віддалений десь 80 миль. Залізниця ще не була готова, то треба було його везти рікою. Зараз хлопці зрубали кільканадцять великих соснових дерев, пов'язали їх разом, на верх наклали менші дерева, а на сам верх соснових гілляк, на які поклали хворого шведа.

Той сплав пустили відтак на ріку Фрейзер Рівер, що там пливе. Фрейзер пливе дуже бистро й сплав досить скоро переплив простір 80 миль до Принс Джордж. Ті шведи, що їхали з хворим, завезли його до шпиталю, а самі повернулися пішком стежками на місце праці. Про той випадок довідалася й Ар-Сі-Ем-Пі й один поліцист приїхав конем до „російських" робітників й заборонив їм співати, бо інакше він їх арештує. Так закінчилися співи київських робітників. Вони, що правда, вже більше не співали, хоч не почували себе надто щасливими, бо любили собі час до часу „ухнути". Таку привичку вони привезли були з дому й не могли від неї відзвичаїтися. Але другі робітники, зокрема їхні сусіди-шведи й норвежці — були вдоволені, бо вже не мусіли слухати „ухкання".

Той швед за якийсь час виджав, але йому не позволили вертатися на працю в ту саму околицю, бо боялися, що він може знову зійти з ума й наробити якогось клопоту. Зрештою в тій околиці працю над будовою залізниці було покінчено й всі робітники посунули на захід розбивати дальші гори й промощувати шлях для залізниці, якою сьогодні перевозять так багато вантажів й так багато подорожних до Ванкувер та з Ванкувер, а яким навіть не спиться, з яким трудами та клопотами була пов'язана будова тої залізниці.

Від Желінка я довідався теж, що там працювали тоді при залізниці Матвій Шатульський та Е. Соколов. Вони не були в тому самому місці, де були київські робітники, але десь недалеко. Вони оба відтак приїхали до Едмонтону й належали до товариства Самообразування й дуже гарно вив'язувалися зі своїх ролі у аматорських виставах.

В 1918 р. ми навіть були вислали Шатульського на з'їзд Української Православної Церкви, але він уже там виступав проти тої Церкви, а відтак, як вернувся до Едмонтону й здавав звіт із з'їзду, теж заявився проти організування Української Православної Церкви. Зараз потім він написав велику статтю проти Української Православної Церкви до „Робітничої газети" під заголовком „Кінські окуляри". Незабаром його покликали на редактора тої газети. А. Е. Соколов, по повороті з праці на залізниці, десь крутився в Вегревилцині. Не знаю, чим він займався.

А вертаючися ще до співу, то я проти співу ніколи нічого не мав й не маю. Противно дуже люблю слухати гарних пісень. Я пам'ятаю ще з дому, як в нашому селі сходилися хлопці й дівчата майже щовечора на оболоню й співали пісень. Той спів був такий милий, що його можна було слухати всю ніч. Я гадаю, що й в Україні були й є такі самі гарні й милі співаки. Але ті, що приїхали були до Канади й працювали недалеко Джеспер при будові залізниці, щось не співали добре, а зате любили собі „ухнути" голосно й різко, що й разило других людей. Так само, здається, любить собі „ухнути" й мій добрий знайомий Іван, який привіз ту привичку зі собою зі своєї Волині. Та він тому не винен, то його привичка, які йому важко позбутися. Але якраз та привичка виявляє, з яких околиць він походить та до яких канадських поселенців належить. А то знову, беручи з іншого боку, причиняється до урізноманітнення канадського населення, що складається з поселенців із різних країн світу.

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

Едмонтон, Алберта: – в другу річницю смерти

БЛ. П. ОЛИМПІЇ ЦВІКІЛЕВИЧ

З великим болем і великим смутком згадуємо в другу річницю смерти мою незабутню дружину бл. п. Олимпію з Рендикевичів Цвікілевич, що відійшла від нас 19 вересня 1970 р.

В болючу річницю складаю 50.00 дол. на іконостас до української греко-православної церкви св. Івана і 10.00 дол. на пресовий фонд „Українських Вістей", як нев'янучий вінок на її могилу. Добра пам'ять про дорогу покійницю нехай вічно живе між нами.

Муж Володимир, Едмонтон

бл. п. Олимпія Цвікілевич

За жертву щиро дякуєм, а покійній Олимпії вічна пам'ять.

Видавництво „УВ".

З життя українців у Польщі

ПОЛЬЩА-КОШАЛІНЩИНА: РАДІО-ПЕРЕДАЧІ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Передачі українською мовою, в тому на захід висуненому кутку Польщі, що колись належав до Німеччини, почалися в Кошалінському радіо ще 9-го березня 1956 р.

Нова жертва КҐБ –

ОЛЕСЬ БЕРДНИК

Київське КҐБ розпочало переслідування й нагляд над українським письменником-шестидесятником Олесем Бердником. Його творів більше не вільно друкувати і йому заборонено прилюдно виступати з доповідями, які були до тепер його одиноким середником прожитку.

Олесь Бердник-письменник фантаст. Більшість своїх творів присвятив (після уважного вивчення астрономії, читання св. Письма, ознайомлення з найновішими дослідженнями космосу) проблемам вивчення космосу, можливостей життя на інших планетах, проблемі душі людини й дальшій долі людської душі, після смерти тіла. Його думки викликали заперечення і критику. Але почитувач Григорія Сковороди і звеличник Тараса Шевченка та проповідник могутньої сили людського духа, як виявив Божого Духа, не здався і не здається.

Тепер проти Олеся КҐБ повело кампанію терору й переслідувань. Зразу йому вільно було друкувати свої твори. Коли ж молодь почала їх читати і вглублюватися, показалося, що воно не „на руку" комуністичній ідеології і йому заборонили друкувати книжки.

Тоді вдалося Олесеві вистаратися дозвіл виголошувати доповіді. Та сталося щось, чого „божки комунізму" не сподівалися. Тема його доповідей і спосіб голошення мав такий вплив, що його почали запрошувати різні інститути, школи, технікуми й він став одним з улюблеців студіюючої молоді, бо промовляв на теми далекі від комсомольських зборів.

Письменник читав лекції на Тернопільщині, на Львівщині, ходив по селах як його улюблений мандрівний філософ Г. Сковорода, вчив селян, що людина на землі вмирає тільки умовно, — Вона має душу, яка не вмирає ніколи... Він, без страху за те, що його може ждати зате прилюдно ствердджував, що матеріялістичне вчення-одностороннє й недостатнє, що теологія — то одна з найвизначніших наук . . .

Хоча в думках Олеся не було й тіні релігійних проповідей, бо він не покликався на св. Письмо, його почали переслідувати саме за ідеалістично-релігійного типу думки.

Останнім прилюдним виступом Олеся був виступ у квітні ц.р. в переповненій великій залі Київського технічного інституту. Лекція мала назву „Проблеми космоплавання і футурологія". За ідеалістичний підхід до явищ і за ствердження, що людська душа безсмертна —, авдиторія (студенти і професори) поділилася й більша частина таря че оплескувала виступ письменника, але три комсомольські активісти намагалися зірвати виступ.

Запрошений Київським університетом, Олесь Бердник вже не зміг там зустрітись із студентами, через заборону з боку КҐБ.

Альвена, Саск.

ПОМИНКИ ПО БЛ. П. ГАФІЇ СТАДНИК

Бл. п. Гафія Стадник народилася 2-го червня 1896 року в Україні. Малою дівчиною приїхала з батьками до Канади. В 1914 році одружилася з Федором Стадником. Подружжя жило на фарм коло містечка Альвена.

В 1955 році перенеслися до містечка Альвени. Покійна виховала одну доньку і одного сина.

Похоронили покійну 18-го серпня 1969 року на цвинтарі св. Михаїла в Альвені.

Третю річницю її смерти о. Саїко відправив. Службу Божу. Після св. Літургії була перекуска в чаї якої згадували присутні покійну Гафію добрим словом і молитвою.

бл. п. Гафія Стадник

Родина покійної зложила 15 долярів на пресфонд „УВістей" з нагоди поминок.

Щиро дякуємо за жертву, а покійній Гафії Стадник нехай подасть Небесний Отець вічне щастя в небі і вічну пам'ять на землі.

ПІДЛЯШША

Мало в нас згадується про наші корінні українські землі поза Галичиною і східніми областями України. Ще деколи чуємо про Лемківщину, рідше про Волинь, а вже дуже рідко про Полісся, і Підляшша. А це ж наші рідні землі й про них ми повинні теж хоч час від часу згадати й ними поцікавитися.

Розказують, що нинішні мешканці Підляшша вже не ті, що боялися навіть подати свою національну назву. Вони колись казали, що вони „тутейші" чи „православні". Сьогодні вони українці, говорять по українськи, співають українських пісень і є гордими на те, що вони діти великого українського народу.

Подають що в Костомолотах над Бугом є українська „уніятська" церква, що зветься тепер католицькою церквою східнього обряду. Вправляє в ній по-слов'янськи молодий священик, поляк з походження. В своїй діяльності дотримується він принципів екуменізму, проголошеного в свій час папою Іваном XXIII.

В липні 1944 р. коло половини українського населення Білопіддяського повіту виселили до СССР. На залишені господарства приїхали поляки. У 1949 році українців з Підляшша переселюють в Ольштинське та північно-західні воєвідства, а по 1956 році понад половина з них повернулася до рідних сіл і наново загосподарювалися.

Якщо ж вони тепер живуть?

Передовсім підляшук завжди тяжко працював і те саме робить нині. Навіть вільний час, якого так мало у підляшука, він використовує на працю. Повернувшись до рідного села треба починати від початку, бо ті, що тут в міжчасі жили, закапарили господарки.

Молодь йде до шкіл. І хоч школи годують дітей зіпсутою наукою, прийде час, що вони зрозуміють, де правда. І тому добре, що молодь вчиться.

Села мають електричне освітлення, радіо-приймачі і це також поширює світогляд населення. Господарства, в більшості, одно-особові й селяни збирають по 25-30 центнарів пшениці з гектара, а то дійсно гарний збір.

Скасування обов'язко в и х поставок, підвищення купівельних цін та надання державою медичної допомоги ін-

(закінчення на стор. 8 .)

Підтримує мовні вмілості

(КС) — Навчання другої мови крім англійської, — це тема кількох курсів пропонованих учителям в Університеті Алберти в Едмонтоні. Ті курси., так студентські, як і аспірантські підготовляють вчителів до того, щоб вони могли справитися з навчанням учнів різних культурних середовищ, яких будуть мати в клясі. Численні вчителі підготовані на тих курсах учили, або будуть учити в сільських школах, де більшість учнів говорить по-ескімосському або мовами індіянських племен догріб, крі або слейві. Інші учителі можуть вернутися до середмістя Едмонтону, де зустрінуться з дітьми нових іміґрантів, які говорять тільки португальською, ливанською, кантонською чи іншою мовою. Студенти з чужих країн можуть повернутися до своїх батьківщин і викладати англійську мову в Африці чи в Азії.

Учителі-довідуються, що метою навчання англійської мови як другої не є перекреслити рідну або першу мову учнів, а радше користуватися цією мовою як основою для поправного вивчення англійської. Д-р Глорія Сампсон, лінґвіст у Міністерстві початкової освіти, яка навчає на кількох курсах, твердить, що чим краще дитина володіє своєю першою мовою, тим легше буде їй вивчити другу мову, наприклад англійську. На її думку, двомовне навчання неангломовних дітей не перешкодить їм вивчити англійську мову, а напевно допоможе. Д-р Сампсон не годиться з поняттям, що діти менших культурних груп не мають тих самих вигод і можливостей, що їх мають інші діти. Знання ескімоської, індіянської чи іміґрантської мови, то вмілість, яку шкільна система повинна розвивати, не викорінювати. Багатомовне населення Канади повинно бути оцінюване як національне багатство.

В додатку до пошани до першої мови своїх студентів, учителів навчають, що звичайні педаґоґічні методи стосовані в школах для білих, англомовних дітей середньої кляси можуть бути невідповідними у міжкультурній ситуації. Стилі навчання різняться в різних культурних громадах. Наприклад, деякі канадські індіяни й азіяти розглядають змагання поміж індивідами як неввічливі або надто аґресивні. Але вони можуть бути зовнім прихильними до міжгрупових змагань. Серед інших народів можуть соромитися прилюдних помилок, наприклад на лекції. Діти виховані в таких культурах можуть думати, що краще мовчати під час лекції, ніж звертати на себе увагу, учителі можуть відповідно змінити свої методи, щоб пристосувати їх до таких культурних різниць.

Учителі, які відвідують ці курси вивчають також лінґвістичні факти канадсько-англійської мови. Вони швидко дізнаються, що канадсько-англійські говірки, то не випадкова суміш американських і британських діялектів, але виразні відмінності на основі свого власного права. Учителі також прослідкують деякі різниці між канадською, британською й американською культурами.

Втрати України в другій світовій війні

За підрахунком тритомика „Українська РСР у великій вітчизняній війні 1941-1945", що вийшов у Києві, загинуло в Україні в роках війни 5,165.045 осіб, в т о м у 3,898.457 цивільного населення та 1,366.588 військово-полонених.

На примусових роботах було в Німеччині — 2,244.000 українців. Німці зруйнували й спалили 714 міст і містечок, 28 тисяч сіл, позбавили даху над головою 10 мільйонів людей, знищили 16.150 промислових підприємств та більше, як 2 мільйони будинків.

Наслідком припинення виробництва в промислі й сільському господарстві Україна втратила 285 мільярдів карбованців.

Великі шкоди заподіяно українській освіті. Зруйновано Академію Наук, 325 вищих навчальних закладів, технікумів та фахових шкіл, зруйновано 32.000 шкільних приміщень, 62 театри, понад 500 кінотеатрів, 151 музеїв. З українських музеїв вивезено 40.000 цінних експонатів.

Разом-німецька окупація обійшлась Україні один трілліон 200 мільйонів карбованців по цінах 1941 року.

ПОВІДОМЛЕННЯ

БЮРО ДЛЯ ВИМІНИ ІНФОРМАЦІЙ ВІДНОСНО ЗБУТУ ЗБІЖЖЯ НА КОРМ ДЛЯ ХУДОБИ

Починаючи з днем 1 серпня 1972 р. Албертська збіжжева комісія відкриває Албертське бюро для виміни інформацій відносно збуту збіжжя на корм для худоби. Бюро буде служити зв'язком між продавцями та покупцями й буде складатися з координаційного осередку в Калгари та станціями по цілій провінції з такими числами телефонів:

Станції: Calgary 269-1351 Vermillion 853-3313
Red Deer 346-2043 Edmonton 435-9841

Заки ви зателефонуєте до найближчої станції, майбутній продавець та покупець повинні бути готові подати такі інформації: рід збіжжя, кілько бушлів є на продаж, згл. кілько потрібно, яку якостеву вагу та яку вогкість має збіжжя. Станція передає інформації до всіх можливих місцевих покупців, а, якщо потрібно, до покупців у других околицях. Бюро виміни інформацій не відповідає за ніякі дальші договорення після того, як нав'язано початковий зв'язок між продавцем та покупцем.

J. Channon, Chairman
Alberta Grain Commission
2nd Floor,
Agriculture Building, Edmonton

GOVERNMENT OF Alberta

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ

винаймає свою залю на концерти, весілля, забави гостини та всякого роду культурні імпрези.

Телефонуйте на ч.: 479-2397; 422-8454; 429-0987

Адреса: 9620 - 109 авеню, Едмонтон

Вісті з Едмонтону

ПРИВІТ Д-РА М. СНІГУРОВИЧА НА СВЯТОЧНОМУ БЕНКЕТІ

НА ПОШАНУ ПРЕОСВЯЩ. ВЛАДИКИ ВАСИЛЯ В ДНІ 8 ВЕРЕСНЯ 1972 Р.

„Гомоніла Україна, довго гомоніла . . .“

Коли в 1945 році замовкли бомби та гармати страшної другої світової війни, світ відітхнув з полекшою та великим святкуванням відзначив початок нової ери-миру.

У своїм захопленні миром навіть і найбільш справедливі одиниці забули, що є народи, навіть і великі народи, яким сталася велика кривда. Тому, не диво, коли другі народи гучно святкували мир, — наш нарід в Україні і на переселенні цього зробити не міг.

Мир запанував для всіх та не для України. Наші свідомі патріоти, борці за волю, не зложили зброї, а дальше змагалися з нараженням власного життя, захищаючи рідну Україну перед насиллям наїздника.

На жаль, „встоятись не було сили“ перед брутальним наїздником та його переважаючою силою.

Затихли й в Україні гармати, а сотки найкращих наших синів склали свої голови віддали життя за волю.

И тоді саме, коли здавалося, що вже все пропало, з'явилися свіжі борці. Борці не з мечем у руках, а борці з хрестом. І зачалася ще більш жорстока боротьба, як перше. Ворог шалів. Українську Католицьку Церкву заборонив, як нелєгальну, внарештував усіх наших Владик та по дикунськи їх всіх затортурував на смерть.

Виарештував бл. 1700 священиків та монахів, яких здебільша також затуртурував, позамикав тисячі вірних, майже усі церкви, монастирі, школи, заборонив молитися та тяжкими карами карав родичів, що посилали своїх дітей до тайних церков. Уневажнив Берестейську унію, прилучив нашу Церкву до московського православ'я і фактично злікiдував нашу Церкву.

Я пригадую проповідь одного монаха-австрійця, який говорив до нас студентів в Інсбруку з нагоди тижня нашої Церкви. Він сказав таке: „Вірні Української Католицької Церкви не журіться та й не сумуйте. Ваш відвічний ворог саме тепер поповнив жахливу технічну помилку. Як довго він воював та нищив ваших національних героїв, то ще мав сякі такі вигляди на побіду. Однак тепер він ті вигляди втратив. Тепер він виповів війну Церкві. Виповідаючи війну Христовій Церкві він виповів війну самому Богові. А з Богом всемогучим ще жодна людина не виграла“.

І пішли наші борці з хрестом в руках на боротьбу з ворогом і на поміч своїм вірним. Уся незнищена група священиків і монахів, не зважаючи на нужну та переслідування, несучи святий хрест перед собою, пішли потішати своїх вірних.

З хрестом в руках вони ставали до престола й служили святу Літургію; з хрестом в руках вони христили, сповідали, вінчали та вкінці з хрестом в руках вони відпроваджували вірних на вічний спочинок.

Червоний кат не зломив віри наших братів та сестер в Україні. Коли я запитав нашого Владику-Ісповідника, кілько, на його думку вірних лишилося ще в Україні, то він відповів, що мільйони.

І саме такого, одного з борців за Христа, нарід і Церкву ми тепер вшановуємо на нашому бенкеті. Вже тому чотири роки ми мали щастя оглядати нашого найвижчого церковного достойника-Ісповідника віри Блаженнішого Кир Иосифа, а тепер знова Бог дозволив нам стрінути нового Ісповідника віри в особі Преосвященного Владики Кир Василя.

Я не збираюся говорити про всі муки, які він пережив за це, що лишився вірним Христові та Його Церкві, бо будуть інші бесідники, які про це докладніше розкажуть.

Не можу однак не згадати 12 місяців слідчого арешту коли то кожної ночі відбувалися переслухання, а в день не дозволяли спати та не давали майже нічого їсти. Голодом та безсонням хотіли зломити віру нашого Владики-Ісповідника.

Коли їм це не вдалося, то вони морально намагалися знищити Владику, тримаючи його три місяці у смертній камері.

Однак віра в Бога була сильніша як усі тортури. Владика Ісповідник вибрав смерть, а Бога й віри не зрадив.

Перебуваємо у достойнім товаристві Владики-Ісповідника то й наші серця наповняються любовою та почуттям великої подяки до Всевишнього.

Наш Владика-Ісповідник є наявним свідком, що Українська Церква в Україні живе. Та не тільки живе але й розвивається. Владика Інсповідник Кир Василій є вже висвячений на єпископа за часів червоного терору. Це підносить нас на дусі і каже нам твердо вірити, що правда переможе і над нашою Україною засяє сонце волі.

Високодостойний Владико Ісповіднику! Ми всі тут присутні клонимо голови перед маєстатом вашого мучеництва, а заразом і перед маєстатом мучеництва цілого нашого народу. Ми щиро вдячні вам за ваші терпіння, які ви переносили за наш нарід та нашу Церкву.

Молимо Всевишнього, щоби вас нагородив своїми ласками; просимо Його, щоб дав вам сили ще довго перебувати тут між нами, щоб благословити вашими мученичими руками нас та наших синів, дочок, внуків та правнуків.

Ми всі обіцяємо йти за вашим прикладом та бути вірними Христові та Його Церкві.

ПРЕОСВ. ВЛАДИКА КИР НІЛ ТА ПРЕОСВ. ВЛАДИКА КИР ВАСИЛЬ В ЧАСІ АРХИЄРЕЙСЬКОЇ СВ. Літургії в едмонтонській катедрі св. Йосафата. фото: „Академія“

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Неділя, 17 вересня:

о год. 3-ій попол. у залі УНО, 10629 - 98 вул. заходами Організації Українок Канади відбудеться зустріч з відомою журналісткою Вірою Ке з Торонта. Після програми чай. Управа ОУК запрошує до участи все українське громадянство Едмонтону.

* * *

Неділя, 24 вересня:

год. 2.30 по пол. в залі Українського Народнього Дому відбудеться з нагоди 20-річчя Єпархіяльного музею ЛУКЖ показ музейних експонатів і чайне прийняття. Єпархіяльна управа ЛУКЖ запрошує все українське громадянство взяти участь у нашої імпрезі.

* * *

о 3-ій год. попол., в залі УНО авторський вечір письменника й поета Олекси Гай-Головка, заходами Літературно-Мистецького Клюбу.

* * *

Відділ ЛУКЖ при парафії Успення Пресвятої Богородиці влаштовує Річне осіннє чайне прийняття від год. 2-5-ої попол. у власній новозбудованій залі (Джеспер Плейс Дей Кер Сентер) 15608 - 104 Аве., на яке щиро запрошує усіх.

СУМ в Едмонтоні

Управа Спілки Української Молоді (СУМ) в Едмонтоні повідомляє, що зайняття юнацтва зачинаються в вівторок, 19 вересня в год. 7-ій вечора в залі Українського Народного Дому.
Тоді можна теж вписати новаків до СУМ-у.

Заввага:

Повідомлення про імпрези „Що, коли й де“ містимо безплатно ОДИН РАЗ.

ЯКЩО ХТОСЬ БАЖАЄ те саме оголошення містити більше разів, за повторення повідомлень будемо числити оплату, як за звичайні оголошення.

Адміністрація „Українських Вістей“

Мистецька програма в часі бенкету

Під час бенкету на пошану Ісповідника віри Владики Василя (Величковського) була теж коротка мистецька програма, що в ній виступив ансамбль бандуристок СУМ під проводом проф. С. Яременка, співочий ансамбль „Мережі“ та танцювальна група парафії св. Василія з південного Едмонтону. Виконавці поодиноких точок збирали заслужені оплески зібраних учасників бенкету.

„О ХТО, ХТО МИКОЛАЯ ЛЮБИТЬ . . .“

Чайне прийняття в парафії св. о. Миколая

Ліга Українських Католицьких Жінок, відділ при церкві св. О. Миколая щиро і сердечно запрошує всіх, що почитають св. о. Миколая, на осінний чай, який відбудеться в неділю, 1-го жовтня в підвалі нової церкви від години 2-5 по полудні. Адреса церкви: 9507 Austin O'Brien Rd. (62 вул.).

На фонд будови церкви св. О. Миколая зложили: одна особа 100 дол. і друга 25.00 долярів. Жертводавці не бажали собі подавати їх імен.

Щира подяка жертводавцям а св. О. Миколай нехай випросить у Бога для них щедрого благословення.

о. М. Дядьо, парох

Рідна Школа при церкві св. Юрія

Веде окремо українсько-англійський відділ для дітей, які слабо або й зовсім не говорять по-українському. Навчання відбувається кожної суботи від год. 9 до 12 полудня.

Збірка на новий пластовий дім

ЗАКІНЧЕНА 22 ЖОВТНЯ ВІДБУДЕТЬСЯ ПОСВЯЧЕННЯ

(ос) Пластунам то вже відомо давно, але громадянство досі ще не знає, що збірка на новий пластовий дім закінчилася згідно з пляном, тобто 30 квітня, ц.р. Зібрано грошей досить не лиш заплатити решту за дім, але й 1,500.00 за дротяну огорожу кругом дому. Від останнього проголошення дальші пожертви на пластовий дім зложили:

$500.00 — П. і О. Саварин (разом з попередніми пожертвами $1,500.00)

$250.00 — Преосвященний Владика Кир Ніл

$110.00 — Е. і Г. Барабаш

$100.00 — Є. і М. Крумшин, пл. сен. о. В. Тарнавський, інж. Х. Дмитрук, Т. Смолик, Г. і К. Турко, д-р Я. і Е. Онуферко, Я. і А. Грищук

$76.00 — інж. В. і В. Кунда (разом з попередніми пожертвами 300.00 дол.),

$50.00 — інж. В. Горбай (разом з попередніми пожертвами $374.00), д-р І. Лисяк-Рудницький, А. Мельник, Д. Муринка, д-р А. Малицький, інж. Я. Іванусів)разом з попередніми пожертвами 300.00 дол.), І. Холонівський, С. Бордун (разом із попередніми пожертвами $70.00), А. Березовська, Р. Дринич, Т. Войтів,

$30.00 — інж. П. Лукомський, І. Бойко, В. Сус,

$25.00 — Р. Осташевський, М. Філяка, О. Градюк, мгр. Ю. Стефаник, О. Брода,

$20.00 — проф. д-р О. Зуєвський, В. Стельмах

$10.00 — інж. М. Фляк (разом з попередніми пожертвами $20.00)

$15.00 — Ф. Стельмащук.

Разом $2,456.00.

Хоча пластовий дім вже заплачений, то грошей ще потрібно на малювання і устаткування, нпр. на закуп начиння столів, фортепіяну, холодільника, ітп. Також потрібно ще грошей на урядження сцени. Станиця просить громадянство про дальші пожертви.

В часі вакацій пластовий дім внутрі в більшості відмальовано. Ще треба викінчити всередині й помалювати зовні. Праця проходить під керівництвом станичного господаря п. В. Бурака. Дім малюють батьки й матері. Деякі з них вже вклали до 80 годин праці.

Посвячення нового пластового дому відбудеться в неділю, 22 жовтня о 2:30 пополудні. Посвячення довершать оба наші Владики, архиєпископ Андрій і єпископ Ніл. Тиждень перед посвяченням в катедрі св. Иосафата відправиться Служба Божа в намірені Пласту, тобто в неділю, 15 жовтня, о год. 12:00. Ювілейний пластовий баль, з нагоди 60-річчя Пласту відбудеться в суботу, 14 жовтня, в готелі Шато Ляком6. Запрошень особистих не будуть висилати, але квитки просять набувати в членів пл. сеніорату.

Після посвячення буде коротка мистецька програма,, у виконанні пластової молоді, а відтак чайне прийняття, що його приготовляють матері з Пласт-Прияту. В той самий день буде відслонення пропам'ятної таблиці фундаторів нового пластового дому. На цій таблиці будуть поміщені імена всіх, котрі пожертвували $100.00 і більше. Хто бажавби включитися до листи фундаторів, може то ще зробити до кінця вересня, посилаючи гроші на адресу станичного скарбника. Таблицю приготовляє мистець В. Доброліж.

Все українське громадянство просимо прибути на посвячення і відкриття нового пластового дому.

БАТУРИН

Історична повість (48)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

«А вжеж, що люди!» — притакує несміло і знову позіхає, широко від уха до уха.

Післав по лікаря.

Чомуж він не приходить, хоч би фершал який. Можеб ще вратував тую паню. Така красавиця, мабуть з великого якогось роду, дрібні, білесенькі руки, гладке лице, волос, як шовк. Може й не треба, щоб вона вмирала? Чимало трупів там!

Не знає чому, але хоче, щоб вона жила, — хоч вона!

І без неї стільки життя змарнували нині, стільки краси, радости, щастя. Вже досить, досить . . .

Якісь спомини давні, щось гарне й забуте, любе й незбагнуте нагадується йому. Здається, душа розривається на двоє, — кіньми розшарпують його. Не видержить.

Затулює очі руками, паде в фотель і плаче, як дитина, він — царський офіцер, та ще драгунського полку, а до того потомственний дворянин.

Почуває себе грішним, ненавидить світлійшого і всіх генералів а самого царя-антихриста.

«До чорта їх!» — вихоплюється йому з уст.

«Гієни, озвірюють безвинний народ і Бог дивиться на те . . .»

— — — — — — — — —

Повіяв вітер, захиталися на гиляках трупи повішених грабіжників, закракали ворони.

«Випустять в кліток звірів, а потім вішають їх за те, що кусаються. І деж тут правда!»

З сильнійшим вітром ще сильнійше спалахнула заграва і в її блесках оживилося бліде обличчя Мотрі... «Оживає?»

І йому зробилося страшно. Не може піднести очей туди, де вона лежить, а так хоче, щоб вона ожила, хоче побалакати з людиною, а не з тою тічнею вовків, прощення прохати за тих, що лежать порізані, помордовані, що шкваряться на вуглях, як м'ясо жарене їх світлостям на пир. Забути не може того глухого луску, лопаючих черев, тих кишок виторочених, тої всеї мерзенної гидоти . . . «Фу! Чорт! Фу» Чому той фершал не йде? . . . І годинник стоїть . . . А там все ще мордують людей. Виволікають їх із закутин мійських, з пивниць, зпід звалищ, зпід жужелиці, і ріжуть, як худобину, людоїди! Кому того треба? Защо? Пощо?

Плутаються гадки . . . Бачить свій батьківський двір, ікони з вічними лямпками, батька, що читає святе Письмо, матір, що постить, сподівається кождого свята і неділі. Пригадує собі, як вчила його заповітів божих, і прощення, і милосердя і, нараз — він цілий у крови, як тигр, і весь у грязі, як свиня.

Іменно, — як свиня! . . .

Соромиться самого себе. Як же він представ би на судищі Господнім, колиб його влучила була нині яка козацька куля? Що сказав би там на виправдання своє? Хіба те, що не один він винуватий і що не один кається своїх Каїнових учинків. Є їх чимало. Так усі вони, усі, ніщо супроти царя, царя з божої волі і з божої ласки.

«А яж вам вільну волю дав», — відповість, не придумає ніяк, як йому ще все звести докупи.

— — — — — — — — —

Перестає хлипати, лиш руки й ноги все ще дріжать, мов у лихорадці.

(Колиж цей фершал прийде?)

Хочеться балакати з живою людиною, щоб не чути, що там твориться в тому Батурині, котрого завтра не буде, — останеться тільки руїна, велика купа вугілля, кісток і стерва . . . Гидко!

(Чомуж той фершал не йде?)

Наслухує, але чує тільки, як все ще шумить, стогне, реве руйнований город.

Не бачити, не чути, забути!

Але як?

І знов пригадується мати, як проводить молитву, як йому дрібні діточі пальці, складає, щоб хрестився по закону, як пильно вважає, щоб він не перекрутив якого слова в «Отченаші», або у «Вірую», бо це гріх, дуже великий гріх! . . .

А людей різати не гріх?!

Свиня, — іменно; свиня!

Зачиняє вікна і двері, щоб не чути виску.

Ага! . . . Мабуть і мерців розбудив цей крик і вони перевертаються в гробах...

Пригадується йому одна мерзотна картина. Як перебігав через кладбище, побачив салдатів, що перевертали гроби. Добували трухлі домовини, підносили порохнаві віка і з мерців здирали коралі, перстені, золотом перетикані пояси.

І тими самими руками вони будуть хреститися, лягаючи на сон, або сідаючи до страви, зараз таки, ще нині.

Соромно, гидко! — Свиня! І як побачив це, не втерпів, стріляв до труподерів. Уявляв собі, що до шакалів стріляв. Бачив, як вони з верескoм нестяменним падали на мерців, — нові мерці . . . До чого воно подібне, Боже?!

І пригадав собі ще жахливішу картину.

Зарізана дівчинка лежала, як мальована, гарна, як ангел. Може одна в батьків. А над нею салдат. Тримав у руці шнурок перлів і зубами розкусував одну, пробував, чи правдива . . . Голову відрізав, щоб не розірвати шнурка перел. Жаль, щоб не розсипались . . .

Образи чергувалися так скоро, що, здавалося, череп не здержить того хламу, лусне й розірветься на шматки. Зубами дзвонив, не з зимна, а від зворушення. Як же ти, Боже, можеш дивитися на нас і мовчати? Одно, що робиш, — білим снігом притрушуєш отце гидке і над всякий вислів жахливе багно . . .

«Білим снігом . . .»

І він усміхнувся тірко.

Ще сильнійше повіяв вітер і ще яснійше озарила заграва цілу кімнату.

Які гарні ті шовкові обої, золочені стюки на стелі, важкі оксамітні занавіси біля вікон! Дивно, що салдати не подерли їх ще на онучі... Мабуть для світлійшого лишили. Він гарненько пообдирає те все і як крук затащить до свойого гнізда.

(Мало ще накрав!)

І за те, щоб багатилися світлійші, мають гинути тисячі невинних жінок і дітей.

До чого воно подібне? Чому хто не скаже їм до очей, що вони не люди? Чому він не кине шаблі цареві під ноги, бо це не цар, а звір, «урод», гидкійший від усіх тих «уродів», які він стягає з цілої Росії і маринує у спірті, у своїй кунштамері. На саму гадку про можливість такого моменту кров стинається у жилах. Бачить того мужчину, вищого від усіх, прищатого, жовтуватого, з волоссям, як грива, і з випулистими очима. Гидкий але великий, — не от міра сего. Все нишкне, мертвіє й маліє перед ним, він — цар!...

«Творю державний нарід, — каже, мов грім гремить, — будую нову Росію. Без болю не родиться ніщо. А ти розслинився, як баба, драгунський офіцер! З потомственних дворян! Кисляк, мерзотник, отщо таке ти!»

І офіцер кулиться в гетьманському фотелю, ноги йому ще гірше трясуться, очей піднести не сміє, щоб не побачити царя. Це не цар, це — мус . . .

Чує шорох якийсь . . . Требаж дійсности глянути в очі, не втече перед нею, — треба.

І він підносить утомлені повіки.

Перед ним не цар, лиш очі, не очі, вікна у якийсь другий світ . . . Чиї вони ті предивні очі? Він їх бачив колись . . . Коли? Де? . . . Де? . . .

І пам'ять починає працювати пильно, скоро, передираючись через події нинішні, вчорашні, чимраз дальше в минуле. Відкидає усе гидке, погане, брудне, як болото, як кал, у гетьманському дворі на Гончарівці може навіть у тій самій кімнаті на балю, на котрий прийшов зі своїм командантом. Такі очі мала там лиш одна людина і не лиш там, але й на цілому світі — Кочубеєва Мотря. Вони не давали йому спокою, бентежили, тягнули до себе, затроювали те вдоволення, яке дає царському офіцерові вірна служба цареві. З тої пори, як глянув у них, згубив себе . . .

«Мотря? Кочубеєва Мотря? Тут? Тепер?» — і він зірвався на рівні ноги.

Витягнув шию вперед, глянув, — так, це вона! Вона підноситься і теж подається вперед, руку прикладає до чола, — може й вона його пізнала?

Господи, як же він гляне у ті великі очі, він, червоний від крови, як тигр, і брудний, як свиня, іменно, — «як свиня». Що відповість, коли вона опитається про батуринців і про сам Батурин? Чи будуть балакати, як тоді, на балю, коли кругом була така розкіш, лиш розкіш. Як пояснити їй той нелюдський рев і гул, що все ще висить над містом, як буря?

«Мотря? . . . Кочубеєва Мотря? . . . Мотря Василівна?»

Спускає очі, хилить голову до землі, вдаряє закаблуками, робить три кроки назадгузь і нараз, хапаючи голову в руки, ніби зі страху, щоб вона не луснула й не розлетілася на шматки, вибігає в сіни.

«Мотря! Кочубеєва Мотря!»

— — — — — — — — —

В сінях на фершала наткнувся, на німця. Ішов не поспішаючись. Совісно та спокійно робив свою службу. За те й гроші брав. Дивувався тільки, чому це його до двора кличуть тоді, як на вулиці так багато діла. Але кличуть, — іде.

Побачивши вищого офіцера, здоровить його.

«Фершал?»

«Так, ваше високородіє, з третього походного лазарету, Якоб Беме».

«Спішись! У тії двері, просто до голубої салі. Вона ще жиє. Може вратуєш. Спішись!»

Побіг.

— — — — — — — — —

Якоб Беме озирається за ним від порога: «Здурів?»

СКОРІН

Цей офіцер звався Петро Павлович Скорін. Він визначався не тільки великою хоробростю та божевільною, як казали, відвагою, але також незвичайною уродою.

Був це такий красунь, що тільки жінки ставали, мов наврочені, коли він переходив вулицею, але й мужчини дивилися залюбки на цього живого Апольона. Так його й прозивали в полку.

Кращого мужчини годі собі подумати. Навіть цар любив Скоріна і не бив його в злости, як других, — прямо не підносилася рука. Дякуючи тій вроді Скорін чимало побував за границею. Його посилали, як особливого курієра до заграничних посольств, бо цар любив похвалитися перед світом, чимсь незвичайним.

А незвичайним являвся Скорін не тільки вродою, але також дуже політичним поведенням, котрим здобував собі загальну прихильність і доброзичливість.

Помер кардинал Дель'Аква

Кардинал Дель'Аква, кол. довголітній ватиканський підсекретар стану, якого вважали кандидатом на Папу, якщоб теперішній Папа Павло VI зрезиґнував, помер нагло на 68-ому році життя в часі паломництва в Люрді, куди приїхав із групою прочан. Він був найближчим дорадником Папи Павла VI.

Кардинал Дель'Аква є четвертим кардиналом, що помер цього року. З його смертю число кардиналів зменшилося до 116.

Богослуження: вересень

о. П. Шиндюк
9628 - 107 Ave., Grande Prairie
Ph.: 532-7017
17. — Ґренд Прері 10; Кситуан 3 попол.
24. — Гайнс Крік 10; Норт Стар 3 попол.

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
17. — Ст. Павль год. 10 рано
21. — Ґлендон год. 10 рано
24. — Боннивил год. 10 рано
27. — Ґлендон год. 10 рано

о. І. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
17. — Смокі Лейк 10
21. — Елдорена 10
24. — Смокі Лейк 10
27. — Параскевія 10

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
17. — Черґіл год. 10.30
24. — Менлі год. 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472
14. Воздвиження Ч. Хреста — Ст. Майкел
17. — Делф
24. — Восток св. Михаїла
27. Воздвиження Ч. Хреста — Делф

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
17. — Голден 8.30 р.; Голден-фарми 10.30 р.
24. — Голден 10.30 р. співана

о. Б. Карпчек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
17. — Річмонд Парк 10
21. — Атабаска 10
24. — Атабаска 10; Фрейнс 12
27. — Бойл 10

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
17. — Ту Гилс год. 9; Плейн Лейк год. 10.30
24. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10.30

о. М. Мартинків
12204 113 Ave., Edmonton
17. — Равнд Гіл 9.00; Кемровз 11.00
24. — Гей Лейкс 10.00 (празник)

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952
17. — Редвотер 9; Вог 10.30
24. — Редвотер 10.00

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
17. — Спедден
24. — Вилна
27. Возлв. Ч. Хреста — Давнінг, храм

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
17. — Іннісфрі-місто 10 рано
21. — Іннісфрі XI ренч 10 рано
24. — Менвіл 10 рано
27. — Іннісфрі X ренч 10 рано (храм)

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730
17. — Дервент 8.30; Верміліон 10.30
21. Різдво Пр. Б. — Енгел Лейк
24. — Дервент 8.30; Нортерн Велі 10.30
27. Воздв. Ч. Хр. — Дервент 10.00

САСКАЧЕВАН

Арран — округа
17. — Пеллі місто 9.30 р.; Арран місто 10.30 р. (співана); Арран місто 7.30 веч. Вечірня
21. Різдво Пресв. Богород. — Арран місто 8.30 р.; Вайт Біч 10 рано співана (празник); Арран місто 7.30 веч. Вечірня
24. — Арран місто 9 рано, Арран Весна 10.30 співана; Арран місто 7.30 веч. Вечірня
27. Воздвиження Чесного Хреста — Пеллі 9 рано; Арран місто 10.30 співана; 7.30 веч Вечірня

о. Б. Бачинський
822 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
17. — Норт Батлфорд, год. 3.00 в Медовлейк
24. — Редісон

о. В. Фляк
Box 1604, Humboldt, Sask.
Ph. 682-2165
17. — Бруно 9; Гамболт 11
21. Різдво Пр. Богор. — Гамболт 8.00 рано
24. — Гамболт 9; Леніґен 11
27. Возд. Чесн. Хр. (Піст) — Гамболт 8; Бруно 10.30

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
23. — Вакав 9; Борщів 11
30. — Вакав 9.30; Сокаль 11

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. І. Макух
Victoria, B.C., Ph. 384-2292
1112 Caledonia Ave.
17. — Порт Алберні 10 рано
24. — Вікторія 10 рано

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

17 вересня, неділя 16 по Сош. Вавили
21 вересня, четвер Різдво Пресв. Богородиці
24 вересня, неділя 17 по Сош. Теодори
27 вересня, середа Воздвиження Чесн. Хреста
1 жовтня, неділя 18 по Сош. Євменія
8 жовтня, неділя 19 по Сош. Євфросинії

Григоріянський календар:

17 вересня, неділя 17 по Сош. Софії
18 вересня, неділя 18 по Сош. Теклі
26 вересня, вівторок Перест. Івана Богослова
1 жовтня, неділя 19 по Сош. Покр. Пр. Богор.

СПЕЦІЯЛЬНІ
СВЯТОЧНІ ПАЧКИ
В УКРАЇНУ
ВПОВНІ ЗАПЛАЧЕНА ПЕРЕСИЛКА

ШТУЧНЕ ФУТРО **$108.00**
Найкращий і найбільш вартісний дарунок для ваших рідних. Замовляйте ці теплі й чудові футра. Надзвичайно вартісні. Вибирайте мінка (гладкий або в паски), кримку з широкими лапками або лошаки.

10 ХУСТОК НА ГОЛОВУ **$54,00**
5 ВОВНЯНИХ ХУСТОК в дрібні або великі квіти або турецькі взори і
5 ШОВКОВИХ ХУСТОК, надзвичайно гарних
ЛЕТУНСЬКОЮ ПОШТОЮ **$63,40**

5 ВЕЛИКИХ ВОВНЯНИХ ШАЛІВ **$96,00**
54x54 цалі з торокамм чудові взори в квіти
ЛЕТУНСЬКОЮ ПОШТОЮ **$113,00**

СПЕЦІЯЛЬНА КОМБІНАЦІЯ **$169,00**
МАТЕРІЯЛИ НАЙКРАЩОЇ ЯКОСТІ
ДУЖЕ МИЛИЙ ДАРУНОК
3 ярди матеріялу на чоловічий плащ, 100% вовна, 3 ярди матеріялу на жіночий зимовий плащ, 100% вовна, 3½ ярда матеріялу на чоловічий одяг, 100% вовна, 3 ярди матеріялу на жіночий зимовий одяг, 100% вовна, 2 простирала на ліжко (подвійна ширина), 2 пошевки, 6 турецьких рушників

ДУЖЕ СМАЧНЕ $63,00
1 фунт паленої кави, 1 фунт шоколядних цукерків, 2¼ фунта рафінованого цукру, 2¼ фунта рижу, 2 фунти вудженого бейкену, 1 фунт масла, 1 фунт швайцарського сира, 1 фунт мішаних сушених овочів, 2 фунти мадярської салямі, 1 фунт джему з мішаних овочів, 1 фунт макаронів, ½ фунта фіґів, ½ фунта тісточок, печених на маслі, ½ фунта сметанкових оплатків

КРІМ ТОГО МАЄМО БАГАТО ІНШИХ ЧУДОВИХ ДАРУНКІВ ПО СПЕЦІЯЛЬНІЙ ЦІНІ

ЖАДАЙТЕ НАШОГО ДАРОВОГО ІЛЮСТРОВАНОГО КАТАЛОГА ЗАМОВЛЯЙТЕ ТЕПЕР

ЗАМОВЛЯЙТЕ ЛИШ ЧЕРЕЗ

INTERTRADE EXPRESS CORP.
125 East 23rd Street
Fifth Floor
NEW YORK, N.Y. 10010
Тел.: 982-1530

ДУЖЕ ВАЖНЕ
ВЖИВАНИЙ ОДЯГ
ЖАДАЙТЕ НАШОГО СПЕЦІЯЛЬНОГО БЮЛЕТЕНЮ

МИ МАЄМО 23 РОКИ ДОСВІДУ В ЦЬОМУ БИЗНЕСІ И МИ МАЄМО ТИСЯЧІ ВДОВОЛЕНИХ КУСТОМЕРІВ

Владика Василь (Величковський) відвідав Філядельфію

То були короткі, але, як подає тижневик „Шлях", дуже щиро-сердечні відвідини. Преосвященний Василь, побуваючи у Міннеаполіс, де благословив хрести на бані новозбудованої церкви, відвідав на один день Філядельфію.

Митрополит Амвросій (Сенишин) щиро привітав Владику Василя, що прибув в товаристві о. протоігумена М. Гринчишина.

Гостинне прийняття на честь Ісповідника Кир Василя відбулося в катедральній авдиторії. В ньому взяли участь українські католицькі Владики ЗДА Кир Йосиф (Шмондюк) і Кир Василь (Лостен). Прибули привітати достойного Ісповідника також Владики карпато-руських єпархій: мунгальський архиеп. Кир Степан (Коціско), та Кир Михайло (Дудик).

Крім Владик прибуло біля сімдесять священиків філядельфійської архиєпархії.

В імені присутніх вітав Владику Василя митрополит Амвросій і закінчив своє слово многоліттям для гостя.

Після обіду Владики та священики підходили до Ісповідника й віталися з ним та заводили коротку розмову.

В час перебування у Філядельфії відвідав Владика Василь наші установи дім пенсіонерів, школи, а також відслужив панахиду на цвинтарі на гробі своєї тети Матері Иосафати Теодорович ЧСВВ.

У вечірних годинах Владика Василь відслужив Молебень в соборі Непорочного Зачаття у присутності митрополита Амвросія і Владики Василя (Лостена).

В часі молебня вітав Владику Василя митрополит, а Владика Ісповідник сказав до присутніх священиків і вірних своє слово.

Після молебня делеґації місцевих організацій і товариств та зворушені до сліз вірні, підходили до Владики Василя, щоб скласти йому свої побажання.

Владика Василь благословив тих, що до нього підходили й обдарував кожного теплим словом.

Вірні ЗДА мають надію, що Владика Василь відвідає їх колись на довший час, бо буде перебувати постійно в Канаді, звідки недалеко до ЗДА.

Владика Василь (Величковський) був на міжкрайовій пластовій зустрічі в Іст Четгемі, де 24 серпня разом теж з митрополитом УПЦеркви Мстиславом та єпископом стемфордської української католицької єпархії Кир Иосифом (Шмондюком) відслужив Молебень в намірені українського народу в сослуженні 12-тьох священиків. Після Євангелії митрополит Мстислав вітав Владику Василя, а після Молебня Владика Василь промовляв до зібраних пластунок і пластунів.

З ЦАРГОРОДУ ДО АРГОЛІДИ (2)

Анна-ГАЛЯ ГОРБАЧ

ЕКСКУРС В ІСТОРІЮ

Про велич і силу колишньої Візантії говорять ще сьогодні німі кам'яні свідки: довкруг істамбульські мури прастарих фортифікацій, руїни цісарських палаців, краса церковних фресок і мозаїк, а головне собор Божої Мудрости (Ая Софія), що не має собі рівного в світі.

Тут, у святій Софії, побудованій у другій половині 4 століття (а може, було це в червоно-цегляному Тефкюр-сараї — цісарській палаті біля потужних мурів?), візантійський цісар приймав чужих послів, що ставали свідками неймовірно хитрої, на блиск і емоції обрахованої церемонії: посли і представники чужих країн і народів падали тричі на землю, б'ючи поклони перед цісарем, якого захована в підвалі машинерія підіймала щораз вище разом з рухомим п'єдесталем, на якому стояв престол. Штучні леви ревли, б'ючи золотими хвостами, штучні пташки цвірінькали на такому ж штучному дереві. Коли посли підіймали нарешті обличчя втретє, цісар височив уже над ними вгорі у зміненому пишному вбранні. Воєнну і внутрішню слабість імперія рятувала зовнішнім блиском в очах варварів. Оглядаємо в св. Софії кам'яний чотирокутник чотири на чотири метри й питаємо себе, чи не тут і наша княгиня Ольга німіла з подиву, як це діялося з іншими володарями? Чи не звідси принесли Володимирові вибирачі віри враження, що почували себе наче на небі?

На заході міста збереглися ще вежі й мури старого фортифікаційного валу, що в ширині до чотирьох метрів обводив колись цілий Царгород. Що 60—70 метрів здіймаються високі башти, де стояла військова залога, а в підваллях були тюрми, в яких тримали полонених, певно, і наших бранців після невдалих походів Ігоря і Ярослава. Тут їм виколювано очі. Немов морські прибої або тверді скелі, розбивалися об ці мури хвилі напасників: 616 року перси, 626 — авари, 717—18 — араби, 813 — болгари, 864, 904 — русичі, 959 — угри, 1043 — русичі, 1392 та 1422 турки, щоб аж 1453 під керуванням молодого султана Мехмета II було здобуто цей гордий город. Велетенська мортира вибухнула при першому пострілі і розірвала свого ливарника — угорця. Вилито другу, міцнішу. Штурм Царгороду почався після того, як мортирна куля пробила в одному місці мур, а ґенуезькі наємники покинули свій відтинок. Фанатичний настрій у турків підтримало видіння, що його мав військовий мулла, мовляв, по сусідству знаходиться могила Еюпа, загиблого при облозі арабами Царгороду Магометового прапороносця з 717 року. Чотири роки згодом переможні турки поставили там Еюпові і мечет (джамію). Не тільки свята Софія, але й багато інших християнських церков було згодом перетворено на джамії, як це показують все нові відкриття мистецтвознавців, що виявляють під оздобами старих джамій, під шарами тинку коштовні візантійські фрески й мозаїки християнського, подеколи апокрифічного змісту.

Старі візантійські мури, збережені фасади палаців (Теодосія, що згодом служив сараєм) пізнати по червоно-білих узорах, якими виложувано в геометричному орнаменті цеглу і мармур. Цей характеристичний для візантійської будови розпис мурів можна зустріти й скрізь у Болгарії, де над морем були сильні грецькі колонії, і в македонській Охріді.

Літописці записали, що коли молодий султан Мехмет II, здобувши 1453 року Царгород, побачив, як у святій Софії турецький вояк сокирою розколював у фанататичній люті мармуровий поміст, нібито зупинув і покарав його, вигукуючи: «Ви маєте досить здобичі й полонених, будинки цього міста належать мені!» Султан опісля підійшов до вівтаря і, повернувшись обличчям до Мекки, відчитав свою молитву. Від цієї хвилини церква Божої Мудрости стала на довгі століття мусулманською святинею. Історики мистецтва ще й сьогодні сперечаються, чи розкішні джамії, побудовані в 15 та 16 стол., взорувалися на стилі святої Софії, чи черпали з спільного джерела, бо, як показують раніші анатолійські пам'ятники архітектури в Конії, пендентивна баня вже була давніше відома на цьому терені.

Не станемо перелічувати й описувати славетних джамій колишньої столиці османської імперії, але варто згадати про «синю джамію» султана Ахмета, що її побудовано в 1609—16 роках недалеко від святої Софії на колишньому візантійському гіподромі, осередку політичного життя і пристрастей, на противагу цьому символові візантійського мистецтва. Синьою назвали джамію на підставі її синіх узористих кахлів. Тому що в мусулманських святинях немає ікон, мури розписані чудовими арабесками. Тут вони витримані в синіх і золотих барвах, а велетенські написи арабським письмом — це вірші, «сури» з Корану. У святій Софії це імена і титули перших каліфів.

Одна з перших джамій османського Царгороду — це Фатіг — джамія султана-завойовника Мехмета, в якій міститься і його «тюрбе» — мавзолей, поставлений його двірським архітектом Сінаном (нинішній його вигляд — це вислід реставрації після землетрусу 1766 року). При ній виникла перша османська теологічна школа.

Потурчений албанець чи серб, архітект Сінан побудував у наступному столітті для Сулеймана Величного, чоловіка Роксоляни, славну джамію «Сулеймані» (Сулейманську), що змагається в своїй красі з Синьою джамією та св. Софією. На пам'ять свого сина від першої жінки, шехзаде Мехмета, що його він велів скарати на смерть на підмову своєї другої шлюбної жінки Роксляни (1506—58), яка хотіла забезпечити султанський престол своєму синові Селімові, Сулейман звелів Сінанові збудувати Шехзаде-джамію, що належить теж до перлин старотурецької архітектури.

Наша землячка, дочка православного священика з Поділля, полонянка кримського хана, подарована ним до султанського гарему, зуміла добре вжитися в інтриґанську атмосферу султанського двору по смерті «Валіде» — матері Сулеймана, дочки кримського хана. Вона залишила по собі в Істамбулі, за традицією султанш, низку уфундованих будівель: «Гаман» (міську лазню), шпиталь, дажмію. Її слабовольний син Селім II (1524—74), султан від 1566 року, увійшов у турецьку історію як «Русий» або «П'яний» (перший епітет від русого волосся, другий — від пияцтва).

ЗАКЛИК
до українського громадянства Едмонтону й Алберти

в справі грошових пожертв на переведення 7-мої сесії УНРади.

Згідно з постановами Президії і Виконавчого Органу УНРади, 7-ма сесія УНРади відбудеться 16-17-18-го грудня 1972 в Лондоні, Англія.

Наради й ухвали 7-мої сесії УНРади матимуть ще більшу вагу, а ніж попередні сесії, бо в цій сесії вперше будуть брати участь не тільки представники політичних партій, але й обрані вільним голосуванням представники українського громадянства, які складатимуть виборчу частину Громадського Сектора УНРади.

По всій Канаді, від Громадського Сектора, вільним голосуванням, обрано 4-ри делегати та 4-ри заступники, які візьмуть участь у 7-мій сесії УНРади, з Едмонтону вибрані є: К. М. Теличко й д-р М. Суховерський.

Переведення 7-мої сесії УНРади потребуватиме значних коштів. Державний Центр в екзилі, всю свою працю провадить виключно на грошових пожертвах українського громадянства у вільному світі.

Цим просимо прислати свою грошову пожертву на переведення 7-мої сесії УНРади. Чеки належить виписувати:
Ukrainian National Council Fund. А присилати на адресу нашого скарбника п-і Людмили Зуєвської, адресу якої подаємо: Mrs. L. Zujewskyj, 11524 - 78 Ave, Edmonton, Alberta.

За вашу пожертву, наперед, сердечно дякуємо.

З правдивою до Вас пошаною.

За Управу Комітету Сприяння УНРаді в Едмонтоні.
К. Теличко, голова
П. Саварин, заст. голови
Т. Литвяк, секретар
Л. Зуєвська, скарбник
Едмонтон,
вересень 1972.

ВІСТІ З САСКАТУНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

17-го вересня — Архиєрейська св. Літургія год. 10-та ранку, Вонда. Архиєрейський Молебень год. 5-та Кадворт-місто.

21-го вересня — Архиєрейська св. Літургія 10-та ранку в церкві Різдва Матери Божої на Шіго-фарми. год. 5-та Арх. Молебень, Канора, та надання уряду почесного крилошанина о. деканові Я. Ляшкевичеві.

24-го вересня — Архиєрейська св. Літургія, при участі Преосв. Василя Величковського в Саскатуні год. 9.30 рано в катедрі св. Юрія, та відслонення таблиці жертводавців у центрі молоді в Саскатуні.

Олімпіяда розпочалася українськими богослуженнями

В ОЛІМПІЙСЬКОМУ СЕЛИЩУ

Мюнхен, (УІС „СМОЛОСКИП"). В Мюнхені розпочалася величава XX-та Олімпіяда. В суботу, 26 серпня тисячі людей заповнили головний Олімпійський стадіон і були свідками найбільшої в історії зустрічі спортсменів цілого світу.

Президент Міжнародного олімпійського комітету А. Брандеж звернувся зі словом до тисячів спортсменів і глядачів, а офіційно відкрив Олімпіяду президент Німеччини Г. Гайнеман. Совєтську олімпійську делегацію очолював український спортсмен з Білої Церкви інженер О. Медвідь, який живе в Білорусі й який ніс в одній руці великий червоний прапор.

Марші спортових делегацій головним стадіоном, кольорні одяги, випущення тисячів голубів, а увечорі забиті вулиці міста молоддю, яка по своєму відзначала цей величній день у своєму житті — закінчили перший святковий день Олімпіяди щоби на наступний день приступити до тяжких змагань за першенство й золоті медалі.

До Мюнхену, крім тисяч спортсменів і глядачів з усіх країн світу, приїхало також кілька десятків українців зі ЗДА й Канади і кілька десятків туристів з УРСР.

Присутність українців можна було відчути в Мюнхені від першого дня Олімпіяди.

Неділя, 27 серпня, день, в який розпочалися офіційно змагання на різних олімпійських стадіонах, став історичним днем для українців: в Олімпійському селищу, доступ до якого дуже пильно охороняється, вранці о 7-ій годині відправили Службу Божу український католицький та український православний священики. Богослуження відбулися в спеціяльній церкві в Олімпійському селищу, де протягом Олімпіяди відбуваються відправи й молитви в різних обрядах і мовах.

Українське православне Богослуження відправив о. протопресв. Паладій Дубицький, який звернувся до всіх спортсменів, учасників Олімпійських гор із спеціяльним посланням, що його видруковано в українській, німецькій і англійській мовах і воно знаходилося завжди в приміщенні Олімпійської церкви.

Українське католицьке Богослуження відправив в тому самому часі о. М. Амроз, якому служив до Служби Божої інж. Є. Гарабач. В часі Богослуження шість спортсменів приступило до св. Причастя.

· Громові бурі в північній Каліфорнії спричинили протягом тижня 1,000 лісових пожеж, що знищили багато дерев.

Скільки українців на дипломатичній службі у СССР?

Конституція СРСР каже, що народи Союзу „є собі рівні". Але в практиці росіяне є „трохи рівніші", а вже в дипломатичній службі, вони таки „найбільше рівні". Видно це хочаби із совєтських дипломатичних представників у чужих державах.

Список передових радянських дипломатів, складений 1-го червня 1972 р. подає, що СССР є заступлений у сто одній країні на рівні „надзвичайних і повноважених послів, — тобто по західньому амбасадорів.

Між тими 101 радянськими амбасадорами знаходимо таких українців: Дмитро Захарович Білоколос, посол у Замбії, Африка. Степан Васильович Червоненко, в Чехо-Словаччині. Йому приписують, що разом з Петром Шелестом був дипломатичним організатором вторгнення збройних сил Варшавського пакту в серпні 1968 р. до Чехо-Словаччини. Поруч Петра Шелеста — одна із найбільш зненавиджених фігур серед чеського і словацького суспільства.

Лука Хомич Паламарчук — посол у Марокко. Василь Іванович Дрозденко, близький „соратник" Петра Шелеста, посол у Румунії. І ще один, що його не легко визначити національно це Борис Пантелеймонович Мірошниченко-посол до Канади.

Євгеній Іванович Афанасенко, посол у Конго-Браззавіл. Прізвище в пресі СССР незустрічне. Іван Іванович Марчук, посол в Еквадорі. Ближчих даних немає. Петро Константинович Слюсаренко, посол у Того. Володимир Іванович Чередник, правдоподібно білорус. Станислав Антонович Пілотович — посол у Польщі, мабуть білорус. Нуритдін Акромович Мухитдінов, посол у Сирії.

Вражає, що у списку дипломатичного апарату СССР немає ні одного естонця, латиша або литовця. Їх тепер заступають різні Соболеви, Пушкіни, Якушіни, Арістови і др.

Арешти й обшуки (лист з України)

— Тижневик „Українська Думка" з липня ц.р. помістив уривок із листа, одержаного з України, з 15 червня ц.р. У листі спочатку сказано про обшуки в родині, у стренької сестри — задля залякування знайомих і сусідів, та прохається припинити із 75-літньою жінкою листування на деякий час. А потім:

„Тепер виарештовують лише знаних осіб, і переважно молодь за визнання свідомого українства. Цей терор спрямований на те, щоб придушити відродження свідомости. Терор цей проводять не лише по цілій Україні, а й поза її межами. Переводять обшуки, кличуть на переслухання, арештують. Вимагають інформацій, вербують донощиків. Ідуть масові звільнення з праці. Відмовляють право на навчання у вищих школах. Між ін., звільнили зі школи Євгена... Иде нагінка на нашу Церкву в першу чергу. Страшенно паплюжать пам'ять Митрополита Шептицького та обплюовують Кардинала Сліпого. Серед наших людей знаходиться немало запроданців, що своїх рідних видають на страту москалям"...

Далі в листі сказано: „Розказував К., що у Львові молодь починає вперто говорити публічно по-українськи." Автор згадує про облави на цвинтарях під час Зелених Свят, де масово збирались люди, головно молодь „на могилах стрільців та героїв". Врешті - решт „перерили бульдозерами решту могил"... „Внучка генерала Тарнавського боронить могилу діда всякими способами. Останньо віднеслась до Подгорного та Брежнєва, але чи це щось поможе? Наразі могила генерала Тарнавського не знищена".

На фонд видань української молоді

Як ми повідомляли уже раніше, український церковний та громадський діяч з Парижа у Франції П. Плевако видав збірку сатиричних нарисів Р. Рахманного п.н. „Червоний сміх над Києвом" і весь дохід з продажу тієї книжечки призначив на підтримку видань української молоді. Все, що потрібне, то продати якусь кількість тих книжечок і передати всі гроші видавництву будь-якої української організації молоді.

На такий лад уже придбано фонди для ряду журналів. Тепер подаємо до відома наших читачів, що дві читачки з Гамільтону, Онт., п-і Г. Українець та п-і М. Ганас розпродали тих книжечок на суму $75.00 і всю цю суму передано на фонд журналу „Молода Україна" в Торонто.

З черги, п-і М. Стефанів з Натлі, Н. Джерсі, розповсюдила десять книжечок і всю суму $15.00 передано пластовому видавництву „Юнак" у Торонто.

Інші добровольці проводять подібні заходи з метою придбати фонди для журналів української молоді. Ви, читачу, теж можете допомогти в цьому ділі. Треба написати замовлення на адресу: П. Плевако, П. Скринька 412, Монреал 107, Кве. а отримаєте замовлену кількість брошурок. Ваше зусилля зміцнить нашу молодняцьку пресу і зміцнить кадри нашої молоді. Кожний журнал повинен скористати з допомоги цього видання.

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

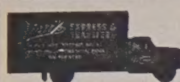

МІСЦЕВІ И ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

КВІТИ

Academy Flowers & Gifts
10752 - 124th Street Phone 452-3388
„СВІЖІ КВІТИ НА ВСЯКІ ТОРЖЕСТВА"
(На весілля та на похорони)
Іван та Стелла Козак

КУПУЄМО ЗУЖИТІ СТАЛЕВІ ЧАСТИНИ ТА МЕТАЛЕВІ ВІДЛИВИ
Maurice Shugarman
CANADIAN CONSOLIDATED SALVAGE
Yard Office: 9636 - 105 Ave., P. C. Box 156, EDMONTON

ВАША АСЕКУРАЦІЯ В НОВОМУ ПРИМІЩЕННІ

Подаємо до відома нашим Клієнтам та Приятелям, що ми перенесли наше бюро до нового приміщення, яке міститься недалеко від дотеперішнього (лише за рогом вулиці).

Приймаємо й дальше асекурацію від: вогню ● автомобілів і троків ● бонди для контракторів ● від крадіжі ● особисту відповідальність ітд.

Наше завдання — не лише мати багато клієнтів, але теж дати найкращу обслугу.

І. ГУЛАСЦЬ
керівник і власник

ПЕРЕКОНАЙТЕСЯ ПРО ТЕ САМІ!

АСЕКУРАЦІЯ — ТО НЕ ВТРАТА, А ЗИСК.

STAR AGENCIES (Insurance) Ltd.
Нове число тел.: 424-6181
(друга підлога) ЕДМОНТОН
НАША НОВА АДРЕСА:
10166 - 100 вулиця, кімната число 201

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

T R O U B L E S ?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

Lou Nedelec
Hearing Aid Audiotician
14 years experience
Hearing Aid Department
Third Floor
the Bay Telephone 424-0121 Ext. 328

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
10816A - 82 Аве.
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

ROCKETT AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

Дрібні оголошення

Потрібно сторожа

(Кертейкера)
До домівки УНО — 10629 - 98 вул. в Едмонтоні. Зацікавлених в цій праці проситься телефонувати до господаря 476-7029.

———o———

● BY OWNER — Up and down Duplex — 3 & 4 bedrooms: 11408 - 112 Ave., Edmonton.

———o———

COURTESY FLOOR COVERING INSTALLATIONS
ВСТАВЛЯЄМО КАРПЕТИ ТА ЛІНОЛЕУМ
Кошториси даром без обов'язку замовлення. Гарантоване виконання. Телефонуйте: 469-3457 після 6-ої год. вечора.

———o———

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Drs. Kozak, Church, Craig and Hunter
OPTOMETRISTS
790 Avord Tower, 2002 Victoria Ave.
Regina — Sask.
Phones: LA- 3-6009 LA 2-4347 LA 2-6024

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі — — Припасовує окуляри

Dr. J. D. Tchir
ОКУЛІСТ
401 Теглер Блдґ.
101 Стріт і 102 Авеню
Едмонтон
Тел.: 422-2856
В Форт Саскачеван кожної середи.
Тел.: 543-3464

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Dr. M. F. Stadnyk
Dr. Irwin Stadnyk
Окулісти-Оптометристи
512 Canada Bldg. Saskatoon
Phone 242-8650

Усміхніться

ПОДОРОЖЧАЛО —

Грицько Даниловi: „Знаєш ти, сусідка в мене. . . Лихо з нею . . .

Десятку кари заплатив, за те, що назвав її свинею.

А перший раз заплатив лиш п'ять. Якась, напевно плутанина.

Данило ж: — треба, друже знать,

Що подорожчала свинина.

* * *

У ЛІКАРНІ —

— Пане доктор, скажіть, чи це правда, що коли хтось їсть багато моркви, то має добрий зір?

— О так. Хіба ви бачили, щоб кріль носив окуляри?

Д-Р ВІКТОР БАЙРАК
(хіропрактор)
Dr. V. A. Bayrock
СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ХРЕБТА, КОСТЕЙ І НЕРВОВИХ НЕДУГ, ЩО ЧАСТО СПРИЧИНЯЮТЬ БОЛІ В ЦІЛІМ ТІЛІ ТА ГОЛОВІ
9617 - 111th Ave., Edmonton, Alta.
X - Ray ТЕЛ.: офісу 422-7656 дому 479-3480

Підляшша

(закінчення з стор. 5.)

дивідуальним рільникам прияли люди з радістю.

Прив'язаність до землі — характерна особливість психіки наших селян. То не тільки проблема власності й сила традиції, то щось значно більше і глибше. То безмежна любов до рідної землі.

У 1972 році є на Підляшші села майже чисто українські: Межлистя, Яблочин, Костомолоти, Окчин, Заболоття, Матяшівка та інші. Є села, де українці становлять половину мешканців, як Загорово, Копитів, є й такі, де живе кількакільканадцять родин.

Голод на українську пісню, фільм, театральну виставу великий. Кілька даних про Підляшша.

Підляшша це низ по обох сторонах середнього і части долішнього ріки Буга землі погані. На Підляшшу живуть українці, поляки й білоруси.

Участь українців та білорусинів католиків в польському повстанні 1830-31 рр. стала нагодою для остаточної ліквідації Української Католицької Церкви в Білорусі та на Україні. Знаряддям російського уряду став єпископ Иосиф Семашко, що перейшов на православіє. Недобитки українців католиків залишилися під владою Росії тільки в Холмщині й Підляшші. Однак і там українське католицтво так само насильно зліквідовано в 1875 р. за допомогою москвофілів галичан-Маркила Попеля та його товаришів.

———o———

ДДТ, що сам себе нищить

ДДТ — один з найефективніших засобів у боротьбі з комахами, шкідниками сільськогосподарських культур. Але його побічна дія-отруєння водойм і ґрунтів, корисних рослин, тварин і навіть людей — небезпечна, і в деяких країнах застосування ДДТ заборонене законом. Здавалося б, хімікат цей призначений на забуття. Та ось в ЗДА створено новий вид ДДТ, до якого входять речовини, що розкладають хімікат. Але розкладають по деякім часі, фактично після того, як він виконає свою роботу щодо знищення шкідливих комах.

———o———

· **Єгипетський прем'єр** А. Садат звільнив, після 8-місячного урядування, міністра закордонних справ М. Ґалеба, який був передше, протягом 10 років, єгипетським амбасадором у Москві. На його місце призначено постійно представника Єгипту в ОН Г. Заята.

SAFEWAY

СПРОБУЙТЕ ЦЬОГО ДЕЛІКАТНОГО В СМАКУ М'ЯСА

SAFEWAY
CANADA SAFEWAY LIMITED

ЛІКАРІ ЕДМОНТОНУ

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone: Office 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст ниркових недуг та залози (Простейт гленд), що реґулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Мирон Старко
Спеціяліст — оператор
носа і залози (glands), від глухоти, недуг горла, дихальниці і кормового проводу
Tonsils, adenoids, сайнисис
1050 Professional Bldg.
10830 Jasper Ave., Edmonton
Тел.: офісу 424-4773
дому 482-2217

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

Думки з нагоди початку праці в організаціях

Кінчаться вакації, діти вертаються до школи, а старші до своїх організацій, щоб продовжувати перервану на два місяці працю.

В кожній організації є два типи людей. Одні, що стараються серцем і душею працювати для засад і приписів статуту, інші, є членами „щоб належати".

Хочемо подати, як то поводяться ті другі, про яких можна сказати, що вони не допомагають своїй організації. Ото ж хто хоче ним бути нехай:

1) Не приходи на сходини, а коли вже рішишся прийти, завжди спізнися.

2) Якщо погода тобі „не по нутру", таки не йди на сходини.

3) Старайся знайти якесь недотягнення у тих, яких вибрали до управи чи й у звичайних членів.

4) Ніколи не прийми вибору, якщо тебе виберуть до управи; воно ж легше стояти з боку і критикувати ніж робити.

5) Якщо тебе спитають про твою думку в якійсь справі, скажи, що ти не маєш нічого проти, а щойно по засіданні кожному стрічному говори, як то повинно бути.

6) Не роби ніколи нічого більше, як те, що абсолютно конечне. Якщо ж інші члени безкорисно візьмуться за якусь спеціяльну справу і її зроблять, обурюйся і кажи, що товариством рядить кліка.

7) Не плати своїх зобов'язань так довго, як лиш вдасться. А як „задавниться", тим краще для тебе.

8) Якщо товариство влаштовує бенкет чи щось інше, що коштує гроші, „труби", що викидають гроші, які можна б зужити розумніше.

9) Якщо ж ніколи щось такого організація не влаштовує, „гукай" що організація спить або й вже померла.

10) Якщо тобі не присилають упімнення за залеглу вкладку, не плати; якщо ж тобі пришлють, „образися" і зрезигнуй з членства.

11) Всюди і завжди шукай за чимсь „злим", щоб було що критикувати.

12) На сходинах можеш голосувати, щоб щось товариство робило, але не прикладай рук, щоб воно було зроблене. На сходинах з усім годися, поза сходинами не погоджуйся.

13) Користай з усего, що може тобі організація дати, але ти не дай організації нічого.

Є ще більше речей, щоб повалити і найкращу організацію. Але поданих „порад" вповні вистарчає.

(За бюлетеном Лицарів Колюмба)

———o———

· **65 західно-німецьких** компаній мають доставити урядження до совєтської фабрики вантажних автомобілів, що будуються над рікою Кама, на загальну суму 200 мільйонів долярів.

Canadian Denture Clinic
Certified Dental Mechanic
109 Baltzan Building
10156 - 101 Street
EDMONTON, Alberta
Phone: 422-8639
(гарантований дентистичний механік)

Чепурні мешкання

в дуже спокійному, чистому високому житловому будинкові („гайрайз").
Знижка при винаймі з різними додатками.
Українське керівництво.
9930 - 113 Ст. Едмонтон
Тел.: 482-1774

Посилаю —— на передплату "Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

10 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і

стара адреса: ....

....

Ім'я і

....

нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)